

ingilizce

ÖĞRENENLER İÇİN

TÜRKÇE TERCÜMELİ BASİTLEŞTİRİLMİŞ

HİKÂYELELER

DERECE 1

THE LETTER

MEKTUP

FONO MEKTUPLA ÖĞ

eskikitaplarim.com

Dizgi, baskı, cilt, FONO Tesisleri
İstanbul — 1976

FONO

MEKTUPLA ÖĞRETİM KURUMU

İNGİLİZCE hikâyeler

THE LETTER
MEKTUP

DERECE 1

Hazırlama kurulu

Ayten E. Oray

Şükrü Meriç

Gordon Jones

Ö N S Ö Z

Bu kitap belli bir kelime çerçevesi içinde ve basit gramer bilgisi dışına çıkmadan yazılmış İngilizce hikâyeleri ve bu hikâyelerin karşısında Türkçe çevirilerini kapsamaktadır.

Hikâyeler Türkçeye çevrilirken güzel bir Türkçe yerine, karşılaştırarak izlemeyi kolaylaştırmak amacıyla, iyi bir ifade şekli olmasa da, metne sadık ve mümkün olduğu oranda kelime kelime çeviri tercih edilmiştir.

Hikâyelerin sonunda o hikâyeye ile ilgili sorular vardır. Bunların cevapları kitabın sonunda verilmiştir.

F O N O

Mektupla Öğretim Kurumu

İ Ç İ N D E K İ L E R

THE LETTER	8
HE LAUGHS LONGEST WHO LAUGHS LAST	26
LOST - A COAT	46
THE SAME LAW FOR RICH AND POOR	62
THE TABLE WITH THE GLASS TOP	78
THE DREAMER	134

THE LETTER

It was hot in the forest under the trees. It was always hot. It was hot when there was no rain. It was hot, too, when the rain fell.

Rook walked on with his two men. When he touched a tree, his men made a mark on it. After they made a mark on a tree, other men cut the tree down. Then they took it to the river. The water of the river carried the tree down to the sea.

There was a small town near the sea. There, some men pulled the trees out of the river. The trees became parts of houses, parts of ships, or parts of dinner tables.

Rook was tired of trees.

As he walked on, he looked at all the trees and touched one of them sometimes. He thought of his old home in England. He remembered big cities, pretty women, good friends, shops.

MEKTUP

Ormanda ağaçların altında hava sıcaktı. Her zaman sıcaktı. Yağmur yokken sıcaktı. Yağmur yağarken de sıcaktı.

Rook iki adamıyla yürümeye devam etti. Bir ağaca dokunduğu zaman adamları onun üzerine bir işaret yaptılar. Onlar bir ağacın üzerine işaret yaptıktan sonra diğer adamlar ağacı kestiler. Sonra onu nehire götürdüler. Nehrin suyu ağacı denize taşıdı.

Denizin yakınında küçük bir kasaba vardı. Orada birkaç adam ağaçları nehirden dışarı çektiler. Ağaçlar evlerin parçaları, gemilerin parçaları veya yemek masalarının parçaları oldular.

Rook ağaçlardan bıkmıştı.

Yürürken, bütün ağaçlara baktı, ve bazan onlardan birine dokundu. İngiltere'deki eski evini düşündü. Büyük şehirleri, güzel kadınları, iyi arkadaşları, dükkânları hatırladı.

Far away!

He came, when night fell, to his little house. It was made of wood; it had one room. Sometimes a ship came up the river and brought him food, but not often. It brought him letters, but not many.

It brought him a letter from an old friend the day before. At the end of the letter his friend said, «Andrews has married Mary Tanner.»

Rook looked once more at the letter. Yes, it was Mary Tanner.

In the old days, Rook and Andrews often went to the Tanner's house. Rook was in love with Susan Tanner, Mary's sister. But Andrews was often with Susan, and Susan looked happy when Andrews came to the house. So Rook said nothing to Susan of his love for her. He went sadly away. He left Andrews to marry Susan. He came to Africa and he was still in Africa.

He looked at his letter again. «Andrews has married Mary Tanner,» it said.

So Susan was not married.

«I wasn't right,» Rook thought. «Susan didn't love Andrews. Mary loved him.»

Çok uzakta!

Gece olunca küçük evine geldi. Tahtadan yapılmıştı; bir tek odası vardı. Bazen nehirden (yukarı doğru) bir gemi geldi ve ona yiyecek getirdi, ama sık değil. Ona mektuplar getirdi, fakat çok değil.

Evvvelsi gün ona eski bir arkadaşından bir mektup getirdi. Mektubun sonunda arkadaşı, «Andrews, Mary Tanner ile evlendi,» diyordu.

Rook mektuba bir kere daha baktı. Evet, o Mary Tanner idi.

Eski günlerde Rook ve Andrews, Tanner'lerin evine sık sık giderlerdi. Rook, Mary'nin kız kardeşi, Susan Tanner'e aşıktı. Fakat Andrews ekseriya Susan ile beraberdi, ve Susan, Andrews eve geldiğinde mutlu görünüyordu. Bu sebepten Rook Susan'a, ona olan aşkını söylemedi. Üzgün olarak uzaklaştı. Andrews'u Susan'la evlenmeye bıraktı. Afrikaya geldi ve hâlâ Afrikadaydı.

Tekrar mektubuna baktı. «Andrews Mary Tanner ile evlendi,» diyordu.

Demek Susan evlenmemişti!

Rook, «Haklı değilmişim (yanılmışım).» diye düşündü. «Susan Andrews'u sevmiyordu. Onu Mary seviyordu.»

He put the letters down and thought of Susan's blue eyes! But far away!

«Does she remember me?» he thought.

He got a drink and sat down. He still loved her; every day he thought of her. He could write to her. The ship would come back tomorrow. It always went up the river to the next forest station, and then came back. Then it went down the river to the sea again.

«It can take my letter if I write it tonight,» he thought.

He went to his old wooden table, took a piece of paper, and began to write.

«Dear Susan,» he wrote. He could not write a letter of this kind quickly. He sat for a long time at the table. Then he wrote his letter :—

Dear Susan,

Do you ever think of your old friend Leslie Rook? I'm here in an African forest. But I'm tired of trees, and I want to leave my work here. I want to come home. If I do that, will you marry me? I always loved you. I loved you when I came to your house. I loved you when I went away. I shall always love you.

Mektubu yere koydu ve Susan'ın mavi gözlerini düşündü. Ama çok uzakta!

«O beni hatırlar mı?» diye düşündü.

Bir içki aldı ve oturdu. Onu hâlâ seviyordu, her gün onu düşünüyordu. Ona yazabilirdi. Gemi yarın dönecekti. O daima nehirden yukarı bir sonraki orman iskelesine gitti ve sonra döndü. Sonra nehirden aşağıya doğru tekrar denize gitti.

«Bu gece yazarsam mektubumu götürebilir,» diye düşündü.

Eski tahta masasına gitti, bir parça kâğıt aldı ve yazmaya başladı.

«Sevgili Susan,» diye yazdı. Bu tür bir mektubu süratle yazamazdı. Uzun süre masada oturdu. Sonra mektubunu yazdı.

Sevgili Susan,

Eski arkadaşın Leslie Rook'u hiç düşünüyormusun? Ben burada bir Afrika ormanındayım. Fakat ağaçlardan bıktım ve buradaki işimi terk etmek istiyorum. Memleketime gelmek istiyorum. Eğer bunu yaparsam benimle evlenir misin? Seni daima sevdim. Seni evinize geldiğimde sevdim; uzaklaştığım (gittiğim) zaman sevdim. Seni daima seveceğim.

I shall wait here for your answer. If I get no answer. I shall not trouble you again.

Your old friend,
Leslie.

He read the letter through. «Very bad!» he thought, and burnt it. Then he wrote another, but it was no better than the first. He burnt it too.

He tried again and again. At last he wrote a letter like the first.

«This is the best that I can do,» he thought. «She'll understand. If she loves me she'll answer this.» He burnt all the other letters.

In the morning he gave the letter to a man. «This letter must go by the ship this afternoon.» he said. Then Rook set out once more into the forest. It was raining. He was away most of the day.

When he came back, he saw the ship. It was going down the river. He stood and looked at it, and he thought of his letter to Susan. He thought of the great men who built ships and made trains; he thought of the men in ships who found their way

Burada senin cevabını bekleyeceğim. Eğer cevap alamazsam, seni tekrar rahatsız etmeyeceğim.

Eski arkadaşın,
Leslie.

Mektubu baştan sona okudu. «Çok fena!» diye düşündü ve onu yaktı. Sonra bir başkasını yazdı. Fakat o birincisinden daha iyi değildi. Onu da yaktı.

Tekrar tekrar denedi. Nihayet birincisi gibi bir mektup yazdı.

«Yapabileceklerimin en iyisi bu,» diye düşündü. «O anlayacak. Eğer beni seviyorsa buna cevap verecek.» *Bütün diğer mektupları yaktı.*

Sabahleyin mektubu bir adama verdi.

«Bu mektup bu öğleden sonra gemi ile gitmeli,» dedi. Rook sonra bir daha ormana yola çıktı. Yağmur yağıyordu. Günün çoğu (evden) uzaktaydı.

Dönerken, gemiyi gördü. Nehirden (aşağı doğru) gidiyordu. Durdu ve ona baktı. Susan'a mektubunu düşündü. Gemileri inşa eden, trenleri yapan büyük

over the water of the seas; he thought of the men who read the names on letters and took them to the houses.

He thought of Susan's house.

He turned, and he saw his man with the letter in his hand. «When I remembered the letter. It was too late,» said the man.

Rook was not very angry. He called a runner. He told him to take the letter through the forest. There was another place not far away and the ship always stopped there.

The runner set out with the letter. At first, he ran well; but then he heard an animal in front of him. He could not see it, but it was a big animal. He ran back and went up a tree. He waited there for a long time until he could not hear the animal. Then he came down the tree. But he could not find the letter; it was lost.

He remembered the ship, which was going along the river. He ran through the forest and looked for the letter. There was not much time. He must find the letter quickly. At last he saw it on the ground under a tree.

The runner caught the ship, and the ship took

adamları düşündü; gemi içinde, denizlerin suyu üzerinde yollarını bulan adamları düşündü; mektupların üzerindeki isimleri okuyan ve onları evlere götüren adamları düşündü.

Susan'ın evini düşündü.

Döndü ve elinde onun mektubuyla adamını gördü. Adam, «mektubu hatırladığım zaman çok geçti.» dedi.

Rook çok kızmadı. Bir koşucu çağırdı. Ona mektubu ormanın içinden götürmesini söyledi. Çok uzak olmayan başka bir yer vardı ve gemi daima orada dururdu.

Koşucu mektupla yola çıktı. Önceleri iyi koştu; fakat sonra önünde bir hayvan sesi işitti. Onu görmedi. Fakat büyük bir hayvandı. Geriye koştu ve bir ağaca tırmandı. Hayvanı işitemeyinceye kadar orada uzun süre bekledi. Sonra ağaçtan indi. Fakat mektubu bulamadı; kaybolmuştu.

Nehir boyunca giden gemiyi hatırladı. Ormanın arasından koştu ve mektubu aradı. Çok vakit yoktu. Mektubu çabuk bulmalıydı. Nihayet onu yerde bir ağacın altında gördü.

Koşucu gemiye yetişti, gemi mektubu denize gö-

the letter down to sea. There they put it into a bag with some other letters, and the bag was put into a bigger ship. On the next day it set out on its long journey over the sea and in about a month it got to London.

When they were taking the bags of letters from the ship, something broke. Some of the bags fell into the water. A man went down under the water to find the bags. He found them all.

Some men opened the bags and looked at the letters inside. The letters were wet, but these men were able to read the names on the letters. They did this kind of work all their lives. They knew their work. Susan's letter went on its way with the others.

The bags of letters were put into a train. At the end of that journey they were all taken out, and seven of them were put into a fast train to Newton. Susan lived at Newton. The train ran quickly through the night.

In a part of the train next to the bags, two men waited. At the right time they began the work which they were going to do. They made a big hole in the wooden wall, and got through the hole to the bags of letters. Some of these letters had money in them, and the thieves knew

türdü. Orada onu diğer mektuplarla bir çantaya koydular. Ve çanta daha büyük bir gemiye konuldu. Ertesi gün o deniz üzerindeki uzun yolculuğuna çıktı ve bir aya yakın bir zamanda Londra'ya vardı.

Gemiden mektup çantalarını alıyorlarken bir şey kırıldı. Çantaların bazıları suya düştü. Çantaları bulmak için bir adam suyun altına daldı. Onların hepsini buldu.

Bazı adamlar çantaları açtılar ve içerdeki mektuplara baktılar. Mektuplar ıslaktı. Fakat bu adamlar mektupların üzerindeki isimleri okuyabildiler. Bütün hayatlarında bu çeşit işler yaptılar. İşlerini biliyorlardı. Susan'ın mektubu da diğerleri ile yoluna gitti.

Mektup çantaları bir trene kondu. Bu seyahatin sonunda hepsi çıkarıldılar ve onlardan yedisi hızlı (ekspres) bir Newton trenine kondu. Susan Newton'da oturuyordu. Tren gece boyunca hızla yol aldı.

Trenin çantalara bitişik bir bölümünde iki adam bekliyordu. Yapacakları işi yapmak için tam zamanında işe başladılar. Tahta duvarda büyük bir delik yaptılar. Ve bu delikten mektup çantalarına ulaştılar. Bu mektupların bazılarında para vardı ve hırsızlar bunu biliyorlardı. Onların istedikleri paraydı.

about it. What they wanted was the money.

The two thieves waited until the train was not going very quickly. Then they threw all the bags out of the window. The bags fell on the ground.

Another man was waiting there.

When the train stopped at the next station, the two men went out quickly. They ran to a car which was waiting for them. The other man was in the car.

«Have you got them all?» said a man from the train.

«Seven bags?» asked the man in the car.

«Yes.»

«I have seven bags in the car,» he said.

The car started and went very fast away from the station. It came at last to a small, white house. The men took the seven bags into the house. There was no one else in the house.

They opened all the letters. When they found some money in them, they took the money. They did not read any of the letters. They did not care about the things that other people wrote in their letters.

İki hırsız tren çok hızlı gitmeyinceye kadar beklediler. Sonra onlar bütün çantaları pencereden dışarı attılar. Çantalar yere düştü.

Orada başka bir adam bekliyordu.

Tren sonraki (ondan sonraki) istasyonda durduğu zaman iki adam çabucak indiler. Onları bekleyen bir otomobile koştular. Diğer adam otomobilin içinde idi.

Trendeki bir adam, «Hepsini aldın mı?» dedi.

Otomobildeki adam, «Yedi çanta mı?» diye sordu.

«Evet.»

«Otomobilde yedi tane çantam var,» dedi.

Otomobil hareket etti ve istasyondan çok hızla uzaklaştı. Nihayet küçük, beyaz bir eve geldi. Adamlar yedi çantayı eve götürdüler. Evde başka kimse yoktu.

Onlar bütün mektupları açtılar. İçinde biraz para buldukları zaman parayı aldılar. Mektupların hiç birini okumadılar. Diğer insanların mektuplarında yazdıkları şeylerle ilgilenmediler.

When they had all the money, they put all the letters in the fireplace of the house, and began to burn them. Then they went away; but the fire went out before all the letters were burnt.

In the newspapers on the next day, Susan Tanner read about the thieves who stole the letters from the train. She did not care very much, and she turned the newspaper over and read something on the back.

Some days later a police car came to the white house. The police saw the burnt paper in the fireplace. They found some pieces which were only partly burnt, and they read them.

«Here's part of a love letter,» said one. «Someone wants to marry a girl. There's no name in it. The fire has burnt the name. We can't send it to anyone.»

In an African forest, a man waited for an answer which never came. In her house at Newton, a girl thought of the man who once left her. She was still in love with him.

Bütün parayı aldıkları zaman onlar bütün mektupları evin şöminesine koydular ve onları yakmaya başladılar. Sonra uzaklaştılar; fakat bütün mektuplar yanmadan önce ateş söndü.

Ertesi gün gazetelerde, Susan Tanner trenden mektupları çalan hırsızlar hakkında okudu. Pek aldırış etmedi ve gazeteyi çevirdi, arkadaki bazı şeyleri okudu.

Birkaç gün sonra beyaz eve bir polis arabası geldi. Polisler şöminede yanmış kâğıt gördüler. Sadece kısmen yanmış bazı parçaları buldular ve onları okudular.

Biri, «İşte bir aşk mektubu parçası,» dedi. Biri bir kızla evlenmek istiyor. Üzerinde isim yok. Ateş ismi yakmış. Onu hiç kimseye gönderemeyiz.»

Bir Afrika ormanında bir adam, hiç gelmeyen bir cevabı bekledi. Newton'daki evinde bir kız, bir zamanlar onu terkeden adamı düşündü. Hâlâ ona aşıktı.

S O R U L A R

Okuduğunuz «**The letter**» isimli hikâye hakkındaki bu soruları cevaplandırınız.

1. Was it hot or cold in the forest?
2. What did Rook do?
3. What did he touch?
4. Who was with him?
5. What did they do?
6. Did they cut the tree down?
7. What carried the tree?
8. What was there near the sea?
9. What happened to the trees?
10. How was Rook?
11. What did he think? Where was his home?
12. Whom did he remember?
13. Were they near or far away?
14. Where did he come when night fell?
15. What was his home made of?
16. How many rooms had it?
17. What did the ship bring?

18. Where was Rook?
19. Whom did he love?
20. What did he try to do?
21. Did he send the letter by ship?
22. Who took the letter?
23. Could the runner find the letter?
24. Where was it?
25. When did the letter get to London?
26. Where did the letters fall?
27. Where did Susan live?
28. Who wanted to take the letters?
29. Why did they want to do this?
30. Where did they take the bags?
31. How many bags have they got?
32. Did they open any of the letters?
33. What did they begin to do?
34. Could they read the name?
35. Did Susan get the letter?

HE LAUGHS LONGEST WHO LAUGHS LAST

Henry Kendal walked into his house, took off his big coat, and sat down. Then he read the letter again :

I want five hundred pounds, said the letter, and I'll come to your house to get it. You have four days to get the money ready. Five hundred pounds is not very much for a rich man like you. «Why must I pay?» you will ask. I'll tell you the answer. I knew your father. He made bad banknotes, didn't he? Do you want everyone to know this? I don't think so.

I'll tell everyone if you don't pay. So have the money ready when I come. One-pound notes, please, and old notes. Don't tell anyone. Be alone when I come. I don't like the police.

A. B. C.

Kendal's face was troubled. He was rich now, but in the old days he was poor. When he was a boy at Camber his father got into trouble

SON GÜLEN UZUN (İYİ) GÜLER

Henry Kendal evine girdi, koca paltosunu çıkardı ve oturdu. Sonra mektubu tekrar okudu:

Beş yüz paund istiyorum (diyordu mektup), ve almak için evinize geleceğim. Parayı hazırlamak için dört gününüz var. Beş yüz paund sizin gibi zengin bir adam için pek çok değildir. «Niçin ödemeliyim?» diye soracaksınız. Cevabı size söyleyeceğim. Babanızı tanırdım. Sahte para yapardı, değil mi? Herkesin bunu bilmesini ister misiniz? Bunu sanmıyorum.

Eğer ödemezseniz, herkese söyleyeceğim. Böylece geldiğimde parayı hazırlayın. Bir paundluk paralar, lütfen ve eski kâğıt paralar. Kimseye söylemeyin. Geldiğim zaman yalnız olun. Polisten hoşlanmam.

A. B. C.

Kendalın yüzü tasahydı. Şimdi zengindi, fakat eski günlerde yoksuldu. Camber'de çocukken babasının polisle başı derde girmişti. Evin arkasında babasının

with the police. His father had a small room at the back of the house. He made bad money in this room. He made banknotes, hundreds of them. But the police came to the house one day, and they found some of the notes. They did not find all of them, because his father hid a lot; but they found some and they caught his father. That was the end of the boys home life. The police took his father away, and young Henry left home. Everyone in Camber knew his father, and the boy did not like to stay in the town. He left his mother and ran away. He came to Norton.

No one in Norton knew the boy, and he told no one about his father. At first, the boy got some work in a shop, but after some years he found work at the bank. Everyone liked him. He worked hard. He had a happy face. He helped everyone when he could. He got better and better work at the bank, and now he had the highest place there. A lot of people knew him well and liked him.

His father was dead now, but someone knew about him! What could Kendal do?

«If anyone tells people about my father,» he thought «I must leave the bank. That will be the end of my happy life.»

ufak bir odası vardı. Bu odada kötü (sahte) para yapardı. Kâğıt paralar yapardı, onların yüzlercesini. Fakat günün birinde polis eve geldi ve onlar kâğıt paralardan bazılarını buldular. Onların hepsini bulmadılar, çünkü babası birçoğunu saklamıştı, fakat birkaçını buldular ve babasını yakaladılar. Bu, çocuğun aile hayatının sonu oldu. Polis babasını alıp götürdü, ve genç Henry yuvadan ayrıldı. Camber'de herkes babasını tanırdı ve çocuk kasabada kalmaktan hoşlanmadı. Annesinden ayrıldı ve kaçtı. Norton'a geldi.

Norton'da hiç kimse çocuğu tanımıyordu ve o kimseye babasından bahsetmedi. Önce, çocuk bir dükkânda bir iş buldu, fakat birkaç yıl sonra bankada iş buldu. Herkes onu seviyordu. Çok çalışıyordu. Mutlu bir yüzü vardı. Elinden geldiği zaman herkes yardım ediyordu. Bankada gittikçe daha iyi iş buldu ve şimdi orada en yüksek yeri almıştı. Birçok kişi onu iyi tanıyor ve seviyordu.

Babası şimdi ölmüştü, fakat biri onun hakkında biliyordu. Kendal ne yapabilirdi?

«Birisi halka eğer babamdan bahsedecek olursa,» diye düşündü, «ben bankadan ayrılmalıyım. Bu, mutlu hayatımın sonu olacaktır.»

He looked up from the letter at his beautiful room. He was not married; he did not want to tell any girl the story of his father. So he lived alone. A woman came every day to clean the house for him.

He put the letter on the table and began to think, «If I pay the five hundred pounds,» he thought, «A. B. C. may ask for more next month. When this kind of thing starts, it never stops. Five hundred this month; six hundred next month. And if I pay him, he may tell someone. He may take the money, and then he may tell people. Shall I tell the police? But if I do that, I must tell them about my father. And I don't know A. B. C. How can I find out his name? I must see him.»

He looked sadly into the fire. «I've worked hard for many years,» he thought «Is this the end?»

But Kendal was a fighter. «If life is hard,» he thought, «I must fight it. There must be something that I can do. I don't want to tell the police. Is there another way? What shall I do? What shall I do?»

He sat and thought for a long time. He could not remember anyone in the old days at Camber whose names began with A. B. C. But when he

Mektuptan (başını kaldırıp) yukarı, güzel odasına baktı. Evli değildi; hiçbir kıza babasının hikâyesini anlatmak istemiyordu. Bu yüzden yalnız yaşıyordu. Ona evi temizlemek için hergün bir kadın geliyordu.

Mektubu masanın üzerine koydu ve düşünmeye başladı. «Eğer beş yüz paundu ödersem,» diye düşündü. «A. B. C. gelecek ay daha fazlasını isteyebilir. Böyle birşey başladığı zaman, asla durmaz. Bu ay beş yüz, gelecek ay altı yüz. Ve ona ödersem, birine söyleyebilir. Parayı alabilir, ve sonra insanlara söyleyebilir. Polise söyleyeyim mi? Fakat (eğer) bunu yaparsam, onlara babamdan bahsetmeliyim. Ve A.B.C.'yi tanımıyorum. İsmi nasıl öğrenebilirim? Onu görmeliyim.»

Üzüntüyle ateşe baktı. «Birçok yıl sıkı çalıştım,» diye düşündü. «Sonu bu muydu?»

Fakat Kendal bir mücadeleciydi. «Hayat zorsa eğer,» diye düşündü, «mücadele etmeliyim onunla. Yapabileceğim birşey olmalı. Polise anlatmak istemiyorum. Başka bir yol var mı? Ne yapacağım? Ne yapacağım?»

Oturdu ve uzun bir süre düşündü. Camber'deki eski günlerden adı A.B.C.'yle başlayan hiç kimseyi hatırlayamıyordu. Fakat yatağa gitmek için

stood up to go to bed, he knew the answer to his question.

Four nights later, Kendal was sitting at his table at home. He heard the noise of a car far away. It came nearer, but it did not come to the house. The car stopped some way along the road.

The sound of a man's feet came to the door, and Kendal went to open it. There was not much light outside.

«Kendal?» asked the man who stood there.

Kendal could just see a face which was covered with a piece of cloth. Two hard eyes looked out through two holes in the cloth. Kendal thought, «I shall never see the face.»

«Yes,» said Kendal. «Are you the man who calls himself A.B.C. ?»

«Yes. Are you alone?»

«Yes. Come in.»

«Walk in front of me,» said the man.

Kendal turned and the man shut the door.

Kendal took him into the house. In the light of the room, Kendal could see better. The man was carrying a gun. The man came into the room and turned his head to right and left.

ayağa kalkınca, sorusunun cevabını biliyordu.

Dört gece sonra. Kendal evinde masasının başında oturuyordu. Uzaktan bir arabanın gürültüsünü işitti. O yaklaştı, fakat eve gelmedi. Araba yolun biraz ötesinde durdu.

Bir adamın ayak sesleri kapıya geldi, ve Kendal açmaya gitti. Dışarıda fazla ışık yoktu.

Orada duran adam sordu:

«Kendal?»

Kendal kısmen bir kumaş parçasıyla örtülü bir yüzü ancak görebiliyordu. Kumaştaki iki delikten iki sert göz dışarıya bakıyordu. Kendal düşündü, «Yüzü asla göremiyeceğim.»

Kendal, «Evet,» dedi. «Kendine A.B.C. adını veren adam siz misiniz?»

«Evet. Yalnız mısınız?»

«Evet. İçeri giriniz.»

«Önümden yürüyün,» dedi adam.

Kendal döndü ve adam kapıyı kapattı.

Kendal onu evin içine aldı. Odanın ışığında Kendal daha iyi görebildi. Adam bir tabanca taşıyordu. Adam odaya girdi ve başını sağa ve sola çevirdi.

«There's no one here,» said Kendal. «You can put that gun away. You're a bigger man than I am. There is a chair by the fire. Sit down.»

«There may be someone in another room.» said the man coldly. «There may be a policeman in the house.»

«I don't want any policeman to know about my father,» said Kendal. «Look in the other rooms if you like. You'll not find anyone.»

The man sat down in the chair by the fire and put his gun away. His eyes never left Kendal's face, but he laughed.

«So you're going to pay,» he said. «You're right, Kendal. It's better. What will people think if I tell them about your father? Will they want you to stay at the bank? I don't think so, and you don't think so.» He laughed again.

«What will you do if I show your letter to the police?» said Kendal. «You're breaking the law, and I still have your letter.»

A.B.C. looked at Kendal's face. «You'll never show it to anyone,» he said. «And you don't know my name. Now don't talk any more. Where's the money?»

«Must it be five hundred?» asked Kendal.

«Burada kimse yok,» dedi Kendal. «O tabancayı kaldırabilirsiniz. Benden daha iri bir adamsınız. Ateşin yanında bir iskemle var. Oturun.»

Adam soğukça, «Başka bir odada biri olabilir,» dedi. «Evde bir polis olabilir.»

«Hiçbir polisin babamı öğrenmesini istemiyorum,» dedi Kendal. «İsterseniz öteki odalara bakın. Kimseyi bulamayacaksınız.»

Adam ateş yanındaki iskemleye oturdu ve tabancasını kaldırdı. Gözleri Kendal'ın yüzünden hiç ayrılmadı, fakat güldü.

«Demek ödeyeceksiniz,» dedi. «Haklısın, Kendal. Öylesi daha iyidir. Babandan bahsedersem insanlar ne düşünürler? Bankada kalmanı isterler mi? Sanmıyorum, ve sen de sanmıyorsun.» Tekrar güldü.

«Mektubu polise gösterirsem ne yapacaksınız?» diye sordu Kendal. «Kanuna karşı geliyorsunuz ve mektubunuz hâlâ bende.»

A.B.C. Kendal'ın yüzüne baktı. «Onu asla kimseye göstermeyeceksin,» dedi. «Ve adımı da bilmiyorsun. Artık (daha fazla) konuşma şimdi. Para nerede?»

«Beş yüz mü olmalı?» diye Kendal sordu. «Beş

«Five hundred pounds is a lot of money.»

«It's nothing to a man like you,» said A.B.C. «You've a lot more than that now. Where is it? Have you got it? Be quick! I don't want to sit here all night. Give me the money at once.»

Kendal walked over to his table. The man's hard eyes under the cloth looked at him. Kendal took out some banknotes. He did not speak. He put the money into the man's hands. The notes were old and dirty.

«Good!» said A.B.C. «The notes are old.» He turned them over in his hands, one by one.

«Yes,» he said. He stood up. «There are five hundred, as I told you. We've had no trouble, and I'm glad, Kendal.» He walked to the door of the room and opened it quickly. No one was outside.

At the front door. A.B.C. turned for a last word. «You don't know me,» he said «and so you can't tell the police about me. I may come again. I may come next month if I want some more money. You haven't finished with A.B.C. Good night, Mr Kendal.» He laughed and walked quickly away.

Kendal waited by the door. Soon he heard a sound.

yüz paund çok paradır.»

«Senin gibi bir adam için birşey değil,» dedi A.B.C. «Şimdi bundan çok daha fazlasına sahipsin. Nere-
dedir? Yanında mı? Çabuk ol! Burada bütün gece
oturmamak istemiyorum. Parayı bana ver hemen.»

Kendal masasına kadar yürüdü. Adamın kumaş al-
tındaki sert gözleri ona baktı. Kendal birkaç kâğıt
para çıkardı. Konuşmadı. Parayı adamın eline koy-
du. Kâğıt paralar eski ve kirliydi.

«İyi!» dedi A.B.C. «Paralar eski.» Onları teker te-
ker elinde evirip çevirdi.

«Evet,» dedi. Ayağa kalktı. «Sana söylediğim gibi
beş yüz var. Çatışmadık ve memnunum, Kendal.»
Oda kapısına yürüdü ve onu çabucak açtı. Dışarıda
kimse yoktu.

Ön kapıda A.B.C. son bir söz için döndü. «Beni
tanımıyorsun,» dedi. «Ve bu yüzden beni polise bil-
diremezsin. Tekrar gelebilirim. Biraz daha para is-
tersem gelecek ay gelebilirim. A.B.C.'yle işin bit-
medi. İyi geceler, Bay Kendal.» Güldü ve çabucak
uzaklaştı.

Kendal kapı yanında bekledi. Çok geçmeden bir ses
işitti.

A car started some way along the road.

Kendal went back to the fire and sat down.

«I haven't finished with A.B.C.,» he thought.

«I don't know his name but I haven't finished with him.» He began to laugh quietly.

Ten days later, Kendal was sitting in his own room at the bank when a policeman came in. «Good morning, Mr Kendal, sir,» said the policeman. He had a big, red face, and Kendal often saw him in the town.

«Good morning,» said Kendal. «There's a chair. What can I do for you?»

«I've come to talk to you about something, sir.»

«And what is that?» asked Kendal.

The policeman gave him a one-pound note.

«Will you look at that, sir?» he asked.

Kendal put the note on his table and looked at it. Then he put it up to the light of the window and looked through it.

«This note's bad,» he said.

«We thought so,» said the policeman.

«Yes, it's bad. Where did you get it? Are there some more bad notes in the town?»

Bir araba biraz ötede yol boyunca hareket etti.

Kendal ateşe döndü ve oturdu.

«A.B.C.'yle işim bitmedi,» diye düşündü. «Adını bilmiyorum, fakat onunla işim bitmedi.» Sessizce gülmeye başladı.

On gün sonra Kendal bankadaki kendi odasında otururken bir polis içeri girdi.

«Bay Kendal, günaydın, efendim,» dedi polis. Büyük, kırmızı bir yüzü vardı ve Kendal onu kasabada sık sık görürdü.

«Günaydın,» dedi Kendal. «İşte bir iskemle. Bir isteginiz mi var? (sizin için ne yapabilirim).»

«Sizinle birşey hakkında konuşmaya geldim efendim.»

«Peki, nedir o?» diye sordu Kendal.

Polis ona bir paundluk kâğıt para verdi.

«Şuna bakar mısınız, efendim?» diye sordu.

Kendal kâğıt parayı masasının üzerine koydu ve ona baktı. Sonra onu pencerenin ışığına kaldırıp koydu ve arasından baktı.

«Bu kâğıt para fena (sahte),» dedi.

«Biz de öyle düşündük,» dedi polis.

«Evet, sahtedir. Nereden aldınız onu? Kasabada sahte paralardan daha var mı?»

«Yes, I'll tell you about them,» said the policeman. «Some shopkeepers brought us some notes like this. They were all bad. Have you seen any bad notes at the bank?»

«No. I don't know of any.»

«That's a good thing. Someone in the town was buying things at the shops with bad money. We started to look for the man. It happened just lately. It had never happened before.»

«Have you caught the man?» asked Kendal.

«Yes.»

«Alan Carroll,» said the policeman.

«Who is he?»

Kendal thought hard, but his face showed nothing. «Was he making bad money?» he asked.

«We don't think so, but we don't know. We went to his house, but he wasn't making bad notes in his house.»

«Where did he get them? Do you know?»

«No. We asked him, but he didn't tell us.»

Kendal sat back in his chair. «What will happen to him now?» he said.

«Evet, size onları anlatayım,» dedi polis. «Bazı dükkâncılar bize bunun gibi kâğıt paralar getirdiler. Onların hepsi sahteydi. Bankada hiç sahte kâğıt para gördünüz mü?»

«Hayır. Hiç bilmiyorum.»

«Bu iyi birşey. Kasabada biri sahte parayla dükkânlarda öteberi satın alıyordu. Adamı aramaya başladık. Henüz son zamanlarda oldu. Daha önce hiç olmamıştı.»

«Adamı yakaladınız mı?» diye sordu Kendal.

«Evet.»

«Kimdir?»

«Alan Carroll,» dedi polis.

Kendal uzun uzun düşündü fakat yüzü hiçbir şey göstermedi (belli etmedi). «Sahte para mı yapıyordu?» diye sordu.

«Sanmıyoruz, fakat bilmiyoruz. Evine gittik fakat evinde sahte paralar yapmıyordu.»

«Onları nereden aldı? Biliyor musunuz?»

«Hayır. Ona sorduk fakat bize söylemedi.»

Kendal iskemlesinde geriye oturdu (iskemlesine yerleşti). «Şimdi ona ne olacak?» diye sordu.

«Oh, we shall... er... take him away.»

«Will he be... er... away a long time?»

«Yes, I think so,» said the policeman. «He shall be away five years, or even longer. But I mustn't trouble you any more, sir.» The policeman stood up. «You have a lot of work, sir, and I mustn't take your time. I've told you about the notes, and now you can look for them at the bank. Some of them may come to the bank.»

Kendal went to the door with him. «What is the man's name?» he asked.

«Alan Brian Carroll.»

«Oh, yes, I see. Alan Brian Carroll.. A.B.C.» Kendal laughed.

«Yes,» said the policeman. «A.B.C.» He laughed too. «I didn't think of that. A.B.C.!» He laughed again and walked away. Kendal went back to his chair.

He sat down and laughed. «Five years or even longer,» he thought. «I did very well when I kept some of my father's bad old notes and gave them to A.B.C.»

«O, biz... şey... onu götüreceğiz.»

«O, ... şey... uzun bir süre mi uzakta olacak?»

«Evet, öyle sanırım,» dedi polis. «Birkaç yıl onu kasabada görmeyeceğiz. Beş yıl uzak kalabilir, hatta daha uzun. Fakat sizi daha fazla rahatsız etmeye-
yim, efendim.» Polis ayağa kalktı. «Çok işiniz var, efendim, vaktinizi almamalıyım. Size kâğıt paraları söyledim, şimdi onları bankada arayabilirsiniz. Bazıları bankaya gelebilir.»

Kendal onunla kapıya gitti. «Adamın adı nedir?» diye sordu.

«Alan Brian Carroll.»

«A, evet, anladım. Alan Brian Carroll. A.B.C.»
Kendal güldü.

«Evet,» dedi polis. «A.B.C.» O da güldü. «Bunu düşünmedimdi. A.B.C.!» Tekrar güldü ve uzaklaştı. Kendal iskemlesine döndü.

Oturdu ve güldü. «Beş yıl veya daha uzun,» diye düşündü. «Babamın eski sahte kâğıt paralarından bazılarını saklamakla ve onları A.B.C.'ye vermekle pek iyi ettim.»

SORULAR

Okuduğunuz «He laughs longest who laughs last» isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. What did Kendal read?
2. How many pounds did he want?
3. Did he know Kendal's father?
4. Where did Kendal work?
5. Was Kendal rich or poor?
6. Did everyone in Camber know his father?
7. Was his father dead or alive?
8. Was Kendal married?
9. Is life hard or easy for Kendal?
10. How was Kendal's face?
11. Where did the car stop?
12. Did the man come by car or on foot?
13. Who opened the door? Was there anyone else in the house?
14. Could he see the man's face?
15. Is five hundred pounds a lot of money?
16. Were the notes old or new?
17. How did the man open the door?
18. Did he laugh?

19. Where did Kendal wait?
20. When did a policeman come to the bank?
21. Why did he come?
22. Where did he put the one pound-note?
Was it bad or good?
23. Have they caught the man?
24. Who is he? Where was he buying things?
25. Will they take him away?
26. How long will he be away?
27. Did the policeman laugh?
28. What did Kendal think?
29. Did he do well or not when he kept his
father's money?
30. Was Kendal happy in the end?

LOST — A COAT

About once a month, I have to go to Repford for my work. As I leave the house, my wife always says to me with a laugh:

«Remember to look for your coat when you're in Repford.»

I laugh too. You see, I once lost my coat there. I got another one, in its place, and it looks the same. It is even a little better than the coat that I lost. But I have never been able to put it on because... it is a thief's coat. It happened like this.

One day when I got to Repford, I went into a hotel to have something to eat before I began my work. I always go to the same hotel, 'The White Horse' because the food is good. They know me there. The waiter took my coat and put it in a small room. People's coats are kept there. Then he took me to my table.

I had a lot of time so I did not eat my food

KAYIP BİR PALTO

Aşağı yukarı ayda bir kere işim için Repford'a gitmem gerekiyor. Evden ayrılırken karım daima gülererek bana:

«Repford'dayken paltonu aramayı unutma.» der.

Ben de gülerim. Görüyorsunuz ya, bir keresinde orada paltomu kaybettim. Onun yerine bir başkasını aldım ve o (da) aynı görünüyordu. Kaybettiğim paltodan hattâ biraz daha iyidir. Fakat onu asla giyemedim çünkü... o bir hırsızın paltosudur. (Olay) böyle oldu.

Bir gün Repford'a vardığım zaman, işime başlamadan önce birşey yemek için bir otele girdim. Daima aynı otele giderim ben, 'Beyaz At' yiyecek iyidir çünkü. Orada beni tanırlar. Garson paltomu aldı ve küçük bir odaya koydu. İnsanların paltoları burada muhafaza edilir. Sonra beni masama götürdü.

Epey vaktim vardı; bu yüzden yiyeceğimi çabu-

quickly. About an hour later I was ready to go and begin my work. I paid for my food and asked the waiter to bring me my coat.

«Will you put the coat on or carry it, sir?» asked the waiter when he came back with the coat.

«It's not cold today,» I said. «I'll carry it over my arm.»

As I took the coat from him, something fell out on the floor.

«Here,» said the waiter, «you nearly lost this.» He gave me a small white box.

«What's this?» I said, looking at the box in my hand. «It isn't my box. I've never seen it before.»

«But it fell out of your coat sir,» said the waiter. «You saw it fall, didn't you?»

That was true. But then I looked at the coat over my arm with greater care.

«Oh, you've brought someone else's coat» I said. «It looks very much like my coat but this one is newer. And there's a dirty mark on the back of my coat. There's no mark on this one.

cak yemedim. Bir saat kadar sonra gitmeye ve işime başlamaya hazırdım. Yiyeceğimin parasını ödedim ve garsondan paltomu getirmesini istedim.

Paltoyla geri döndüğü zaman garson, «Paltoyu giyecek misiniz, yoksa onu taşıyacak mısınız, efendim?» diye sordu.

«Bugün soğuk değil,» dedim. «Kolumun üzerinde (kolumda) taşıyacağım.»

Paltoyu ondan aldığım sırada birşey yere düştü.

«İşte,» dedi garson. «Bunu neredeyse kaybediyordunuz.» Bana küçük bir beyaz kutu verdi.

Elimdeki kutuya bakarak, «Bu nedir?» dedim. «Benim kutum değil. Onu daha önce hiç görmedim.»

«Fakat paltonuzdan düştü, efendim,» dedi garson. «Düştüğünü gördünüz, değil mi?»

Doğruydu. Fakat o zaman kolumdaki paltoya daha büyük dikkatle baktım.

«A, başka birinin paltosunu getirmişsiniz,» dedim. «Paltoma pek çok benziyor ama bu palto daha yeni. Ve benim paltomun arkasında kirli bir leke vardı. Bunda leke yoktur. Bunun gibi

Is there another coat like this? Let us go and have a look.»

We went into the small room. There were about ten coats still there. I looked at all of them in turn but there was not another one like my coat.

«Someone has taken your coat and left you his,» said the waiter. «This kind of thing happens sometimes.»

«I don't care about the coat,» I said. «The man has left me a better one. But what shall we do about this box?»

«Open it, sir,» said the waiter. «Let us look inside.» I opened the box. There was a beautiful gold ring in it.

«Oh, what a beautiful ring!» I said. «You have to pay a lot of money for a ring like this. I must take it to the police-station.»

«That's the best thing to do,» said the waiter. «The man may not come back here but he'll go to the police-station if he has lost a ring like that. Yes, take it to the police-station.»

So I went along to the police-station. I showed

bir başka palto var mı? Gidip bir bakalım.»

Küçük odaya girdik. Orada on kadar palto vardı hâlâ. Sırayla hepsine baktım fakat benim paltomun benzeri bir başkası yoktu.

«Birisi paltonuzu almış ve size onunkini (kendisininkini) bırakmış,» dedi garson. «Bu tür şey bazan olur.»

«Paltoya aldırdığım yok, dedim. «Adam bana daha iyi olanını bırakmış. Fakat bu kutuyu ne yapacağız.»

«Açın onu, efendim,» dedi garson. «İçine bakalım.» Kutuyu açtım. İçinde güzel bir altın yüzük vardı.

«Ah, ne güzel bir yüzük!» dedim. «Böyle bir yüzük için epey para ödemek zorundasınız. Onu polis karakoluna götürmeliyim.»

«Evet, yapılacak en iyi şey budur,» dedi garson. «Belki adam buraya gelmez fakat eğer böyle bir yüzük kaybetti ise, karakola gidecektir Evet, onu karakola götürünüz.»

Böylece polis karakoluna gittim. Oradaki polise

the ring to the policeman there.

«Has anyone lost a ring?» I asked.

The policeman took out a big book and looked in it.

«Yes,» he said. «A young man came in this morning. He bought the ring in London and lost it on the train.»

«But I found this ring in a hotel, in a coat,» I said.

«That doesn't matter,» said the policeman. «It looks like the same ring. I'll just telephone to the young man and ask him to come to the police station. Can you wait, sir?»

I sat down on a chair near the policeman's table and waited.

It did not take the young man long to get to the police station. He looked very pleased when the policeman showed him the ring.

«Yes, this is the ring that I lost,» he said. He turned to me. «How can I thank you, sir? You see, I'm getting married in two days' time. I paid a lot of money for this ring and then I lost it on the train.»

«But I didn't find it on the train,» I said.

yüzüğü gösterdim.

«Birisi yüzük kaybetti mi?» diye sordum.

Polis büyük bir defter alıp içine baktı.

«Evet,» dedi. «Bu sabah genç bir adam geldi. Yüzüğü Londra'da satın almış ve trende kaybetmiş.»

«Fakat ben bu yüzüğü bir otelde, bir paltoda buldum,» dedim.

«Zarar yok,» dedi polis. «Aynı yüzüğe benziyor. Genç adama hemen telefon edip polis karakoluna gelmesini söyleyeceğim. Bekleyebilir misiniz, efendim?»

Polisin masası yakınındaki bir iskemleye oturdum ve bekledim.

Genç adamın polis karakoluna varması uzun sürmedi. Polis ona yüzüğü gösterince pek memnun göründü.

«Evet, kaybettiğim yüzük budur,» dedi. Bana döndü. «Size nasıl teşekkür edebilirim, efendim? Biliyor musunuz iki gün sonra evleniyorum. Bu yüzük için epey para ödedim ve sonra onu trende kaybettim.»

«Fakat ben onu trende bulmadım,» dedim. Bu-

«I haven't even been on a train today. I came to Repford by car.»

«Where did you find it?» the young man asked.

I told him the story of the coat.

«You haven't been on the train. I haven't been in the hotel. So how did my ring get in the coat?»

The young man and I looked at the policeman. Did he know the answer?

«Who sat next to you on the train?» the policeman asked the young man.

«There were a lot of people on the train, so I didn't get a place,» said the young man. «I had to stand all the way.»

«Did anyone stand next to you?» asked the policeman.

«Yes, there was someone,» said the young man. «But I don't remember his face.»

«You may remember his coat,» said the policeman. «Was it like this one?»

The policeman showed the young man my coat.

gün (bir) trene bile binmedim. Repford'a arabayla geldim.»

«Onu nerede buldunuz?» diye genç adam sordu. Ona palto hikâyesini anlattım.

«Siz trende bulunmadınız. Ben de otelde bulunmadım. Öyleyse yüzüğüm paltoya nasıl girdi?»

Genç adam ve ben polise baktık. Cevabı biliyor muydu?

Polis genç adama sordu:

«Trende yanınıza kim oturdu?»

«Trende çok kişi vardı, bu yüzden bir yer bulamadım.» dedi genç adam. «Bütün yol boyunca ayakta durmak zorunda kaldım.»

«Yanınızda kimse durdu mu?» diye polis sordu.

«Evet, biri vardı» dedi genç adam. «Fakat yüzünü hatırlamıyorum.»

«Paltosunu hatırlayabilirisiniz,» dedi polis. «Bunun gibi miydi?»

Polis paltomu genç adama gösterdi.

«Yes, it was,» said the young man. «But my friend here isn't the thief.»

The policeman laughed.

«No,» he said. «The man next to you on the train was the thief. He stole your ring and, like our friend here, he went into the hotel to get some food. When he left, he didn't take the raincoat. He was afraid to go back to the hotel because he did not want to be caught. Thieves are always afraid.»

«I'm sorry,» said the young man. «I've got my ring but you've lost your coat.»

«It doesn't matter at all,» I said. «My coat was older than this one. The thief didn't steal a very good coat. And you have your ring, so now you can get married.»

«I have to thank you for this,» the young man said. «Now tell me, can you come to Repford again the day after tomorrow? As I told you, I am getting married. I want you to come. Here's the name of the place. I will write it on a piece of paper for you. Please come. And bring your wife, too.»

My wife and I went to Repford on the day to see the young man get married. He and his wife looked

«Evet, oydu.» dedi genç adam. «Fakat buradaki dostum hırsız değildir.»

Polis güldü.

«Hayır,» dedi «Trende yanınızdaki adam hırsızdı. Yüzüğünüzü çaldı ve buradaki dostumuz gibi, biraz yiyecek yemek için otele girdi. Ayrıldığı zaman, doğru paltoyu almadı. Yakalanmak istemediği için otele dönmekten korktu. Hırsızlar daima korkarlar.»

«Özür dilerim» dedi genç adam. «Ben yüzüğümü aldım, fakat siz paltonuzu kaybettiniz.»

«Hiç zararı yok,» dedim. «Benim paltom bundan daha eskiydi. Hırsız pek iyi bir palto çalmadı. Ve siz yüzüğe sahipsiniz, böylece şimdi evlenebilirsiniz.»

«Bunun için size teşekkür etmeliyim,» dedi genç adam. «Şimdi söyleyin bana, öbür gün tekrar Repford'a gelebilir misiniz? Size söylediğim gibi, evleniyorum. Gelmenizi istiyorum. İşte yerin adı. Sizin için (size) onu bir kâğıt parçası üzerine yazacağım. Lütfen gelin. Ve karınızı da getirin.»

Karımla ben o gün genç adamın evlenişini görmek için Repford'a gittik. O ve karısı pek mutlu görünüyordlardı. Ben de memnundum. Çünkü yüzüğü

very happy. I was pleased too. Because I found the ring, and the young man was able to get married. But I have never seen my coat again. When I go to Repford I always look at the coats of everyone in the street. If I ever see my coat, I shall know the man who stole the young man's ring.

buldum ve genç adam evlenebildi. Fakat paltomu bir daha hiç görmedim. Ne zaman Repford'a gitsem daima sokaktaki herkesin paltosuna bakarım. Eğer paltomu görürsem genç adamın yüzüğünü çalan adamı tanıyacağım.

SORULAR

Okuduğunuz «**Lost - a coat**» isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. How often did he go to Repford?
2. What does his wife say, as he leaves the house?
3. Where did he lose his coat?
4. What did he do?
5. Which one was better?
6. Why does he go to the same hotel?
7. What is the name of the hotel?
8. Where did they put his coat?
9. What are kept there?
10. Did he eat his food quickly or slowly?
11. Was it a cold day?
12. Will he put the coat on or carry it?
13. What fell on the floor?
14. Was the box his or not?
15. What is there on the back of his coat?
16. What has happened to his coat?
17. What did they do with the box?

18. What did they see in the box?
19. Was it expensive or cheap?
20. Where did the man take the ring?
21. Did the policeman know about the ring?
22. Who was the owner?
23. Where did he lose the ring?
24. What will the policeman do?
25. How did the man look when he went to the police-station?
26. Why was he happy?
27. Who sat next to him on the train?
28. Was he sitting or standing on the train?
29. Who was the man next to him?
30. Could they catch the thief?
31. When is the young man getting married?
32. Did they go to Repford for the wedding?
33. Were they pleased?
34. What does he do now when he goes to Repford?

THE SAME LAW FOR RICH AND POOR

1

Henry Bell lived in a large house in the country. When he was young, he worked hard in the city and made a lot of money. Now he was a rich man and did not go to work any more. He stayed all the times in the country. He liked to shoot birds and small animals but, best of all, he liked to catch fish. There was a river at the back of his house and a part of the river went through one of his fields. He often went there in the afternoon and stayed there until night. There were a lot of fish in this part of the river. When he caught a big one, as he sometimes did, he took it home and he and his wife had it for dinner.

One day as Mr. Bell was walking through his fields he saw a man on the bank of the river. The man was catching fish. He had a big bag with him and when he caught a fish, he put it in his bag. Mr. Bell became very angry when he saw this.

ZENGİN VE YOKSUL İÇİN AYNI YASA

1

Henry Bell kırlık bölgede büyük bir evde yaşırdı. Gençken şehirde çalıştı ve çok para yaptı. Şimdi zengin bir adamdı ve işe gitmiyordu artık. Hep taşrada kalıyordu. Kuşları ve küçük hayvanları vurmaya seviyordu ama herşeyden çok balık tutmayı seviyordu. Evinin arkasında bir ırmak vardı ve ırmağın bir bölümü tarlalarından birinin içinden geçiyordu. Öğleden sonra çoğu zaman oraya gider ve geceye kadar orada kalırdı. Irmağın kendi (kendine ait) bölümünde çok balık vardı. Bazan yaptığı gibi kocamanını yakalayınca onu evine götürürdü ve karısıyla birlikte akşam yemeğinde onu yerlerdi.

Bay Bell birgün tarlalarının içinden yürürken ırmak kıyısında bir adam gördü. Adam balık tutuyordu. Beraberinde koca bir torbası vardı ve balık yakalayınca onu torbasına koyuyordu. Bay Bell bunu görünce pek kızdı.

«That man's stealing my fish!» he said.

He ran to the man.

«Stop that!» he cried. «What are you doing here?»

«I'm catching fish, sir,» said the man.

«I can see that. I have eyes,» said Mr. Bell.

«But whose field are you in?»

«I don't know, sir,» answered the man.

«Well, it's my field,» said Mr. Bell. «And this is my part of the river because it goes through my field. And these are my fish because you've taken them from my part of the river.»

«But there are many more fish in the river,» said the man. «I haven't caught them all.»

Mr. Bell's face became very red when the man said this.

«That doesn't matter,» he cried. «You're stealing fish from my part of the river. You're breaking the law. You're a thief.»

«Oh no, sir. I'm not a thief,» the man said. «These fish go from one part of the river to the other. They don't always live here so they can't be your fish.»

«Şu adam balığımı çalıyor!» dedi.

Adama koştı.

«Durdur şunu!» diye bağırdı. «Burada ne yapıyorsun?»

«Balık tutuyorum, efendim,» dedi adam.

«Bunu görebiliyorum. Gözlerim var,» dedi Bay Bell. «Fakat kimin tarlası içindesin?»

«Bilmiyorum, efendim,» diye cevapladı adam.

«Pekâlâ, benim tarlamdır,» dedi Bay Bell. «Ve tarlamdan geçtiği için bu ırmağın benim (bana ait) bölümüdür. Ve ırmağın bana ait bölümünden onları aldığın için bunlar benim balıklarımıdır.»

«Fakat ırmakta daha birçok balıklar var,» dedi adam. «Onların hepsini tutmadım.»

Adam bunu söylediği zaman Bay Bell'in yüzü pek kırmızı oldu.

«Onun önemi yok,» diye bağırdı. «İrmağın benim bölümümünden balık çalıyorsun. Yasayı çiğniyorsun. Sen bir hırsızsın.»

«O, hayır, efendim. Ben hırsız değilim,» dedi adam. «Bu balıklar ırmağın bir bölümünden ötekine giderler. Daima burada yaşamazlar, böylece de sizin balığınız olamazlar.»

«When they're here, in my part of the river, they're my fish,» said Mr. Bell. «That's the law.»

«You may be right,» said the man. «I don't understand the law. I'll put the fish back in the river.»

«No, you can't do that,» said Mr. Bell. «The fish are dead now. Give them to me. I'll take them home and have them for dinner.»

The man took the fish out of his bag and gave them to Mr. Bell.

«You must tell me your name, too,» said Mr. Bell.

«It's West, sir» said the man.

«And where do you live, West?» Mr. Bell asked him.

«I live in that small house along the road,» said West.

«Remember, West,» said Mr. Bell, «don't come here again to catch fish. This is my part of the river. If I find you here again, I'll call a policeman. Now get out of my field as quickly as you can.»

So, poor West had to leave his fish to Mr. Bell. They were nice big fish and Mr. Bell was very

«Burada, ırmağın benim bölümümde bulundukları zaman benim balıklarımdır onlar,» dedi Bay Bell. «Yasa budur.»

«Haklı olabilirsiniz,» dedi adam. «Yasayı anlamam. Balıkları tekrar ırmağa koyacağım.»

«Hayır, onu yapamazsınız,» dedi Bay Bell. «Balıklar ölüdür şimdi. Onları bana ver. Onları eve götüreceğim ve akşam yemeğinde yiyeceğim.»

Adam balıkları torbasından çıkardı ve onları Bay Bell'e verdi.

«Bana adını da söylemelisin,» dedi Bay Bell.

«West'tir, efendim,» dedi adam.

«Peki, nerede oturuyorsun, West?» diye Bay Bell ona sordu.

«Yol boyundaki o küçük evde oturuyorum» dedi West.

«(Unutma) Hatırla, West,» dedi Bay Bell. «Buraya yine balık tutmaya gelme. Bu benim ırmak bölümümdür. Seni tekrar burada bulursam, bir polis çağıracağım. Şimdi mümkün olduğu kadar çabuk tarlamdan çık.»

Böylece, zavallı West balıklarını Bay Bell'in yanında bırakmak zorunda kaldı. Koca, güzel balıklardı ve karısına söylemek için çabuk çabuk eve gider-

pleased with himself as he went quickly home to tell his wife. But Mrs. Bell was not at all pleased.

«Sometimes Henry,» she said, «you are not a nice man. You are very rich and Mr. West is very poor. I know his wife. They have five children and Mr. West has no work. Why did you take the fish from him?»

«Because he's a thief,» said Mr. Bell. «If we let him steal our fish, soon he'll come to our house and steal the food from our table!»

«If he comes tonight,» said Mr. Bell, «he will not find any food on the table to steal.»

«Why not?» asked Mr. Bell.

«Because I'm not going to make you any dinner,» said Mrs. Bell.

So Mr. Bell did not have the fish for dinner.

2

About a month later, Mr. Bell lost his dog. As he was walking through his fields one morning, the dog ran away and did not come back. Mr. Bell called him many times and looked everywhere

ken, Bay Bell halinden memnundu. Fakat Bayan Bell hiç de memnun olmadı.

«Bazen, Henry,» dedi. «Sen iyi bir insan değilsin. Pek zenginsin ve Bay West pek yoksuldur. Karısını tanıyorum. Beş çocukları var ve Bay West'in işi yok. Balıkları neden ondan aldın?»

«Çünkü o bir hırsızdır,» dedi Bay Bell. «Balıklarımızı çalmasına izin verirse çok geçmeden evimize gelecek ve soframızdan yiyeceğimizi çalacaktır!»

«Eğer bu gece gelirse,» dedi Bayan Bell, «sofra üzerinde çalacak yiyecek bulamayacak.»

«Niçin hayır (bulamayacak)?» diye sordu Bay Bell.

«Çünkü sana hiç yemek yapmayacağım,» dedi Bayan Bell.

Böylece Bay Bell akşam yemeğinde balığı yemedi.

2

Bir ay kadar sonra Bay Bell köpeğini kaybetti. Tarlaların içinden geçerek yürürken bir sabah köpek kaçtı ve geri dönmedi. Bay Bell çok kere bağırdı ve tarlalarında her tarafta onu aradı!.

in his fields for him. But still he could not find the dog. So Mr. Bell went to the police-station with his wife.

«We've lost our dog,» he told the policeman there. «I want you to try to find him for us.»

«What does the dog look like?» asked the policeman. «We must know that.»

«He's a big, white dog, with a mark on the left side of his head,» said Mr. Bell.

«That will help us to find him,» said the policeman. «Now, Mr. Bell, do you want to give any money to the man who finds your dog?»

Mr. Bell thought. He was a rich man but he did not like to give away money.

«Yes, I'll give the man a pound,» he said at last.

«Only a pound!» said his wife. «If you only give a pound we'll never find our dog again. You must give five pounds.»

She looked very angry, so Mr. Bell said: «Yes, I'll give five pounds. But try to find the dog quickly.»

«We'll do our best, sir,» said the policeman, as Mr. and Mrs. Bell went out. «Good day.»

But it took a long time to find the dog. Every

Fakat yine köpeğini bulamadı. Böylece Bay Bell karısıyla polis karakoluna gitti.

Oradaki polise, «Köpeğimizi kaybettik.» dedi. «Onu bize bulmağa çalışmanızı istiyorum.»

«Köpek nasıl?» diye sordu polis. «Bunu bilmeliyiz.»

«O, büyük beyaz bir köpektir, başının sol tarafı işaretli,» dedi Bay Bell.

«Bu, onu bulmamıza yardım edecektir,» dedi polis. «Şimdi (söyleyin) Bay Bell, köpeğinizi bulan adama para vermek istiyor musunuz hiç?»

Bay Bell düşündü. Zengin bir adamdı ama para vermekten hoşlanmazdı.

«Evet, adama bir paund vereceğim,» dedi sonunda.

«Sadece bir paund!» dedi karısı. «Sadece bir paund verirsen eğer, köpeğimizi asla tekrar bulamayacağız. Beş paund vermelisin.»

O (kadın) çok kızgın görünüyordu; bunun üzerine Bay Bell: «Evet,» dedi. «Beş paund vereceğim. Fakat çabucak köpeği bulmaya çalışın.»

Bay ve Bayan Bell çıkarken polis, «Elimizden geleni yapacağız, efendim,» dedi. «İyi gün(ler).»

Fakat köpeği bulmak uzun sürdü. Bay Bell her-

day Mr. Bell telephoned to the police-station and asked:

«Have you found my dog?» He always got the same answer: «No, sir, we are still looking for him.»

Then one morning the policeman telephoned Mr Bell and said:

«Good morning, sir. We've found your dog at last.»

«Good. My wife will be pleased,» said Mr. Bell. «When will you bring him to my house?»

«We can't do that sir,» said the policeman.

«Why not?» asked Mr. Bell.

«I said, sir,» the policeman told him, «we have found your dog. But we haven't got your dog here.»

«I don't understand you at all,» said Mr. Bell. «What are you trying to say?»

«I'll tell you, sir,» said the policeman. «It's like this. This morning I saw a man with a white dog. The dog had a mark on the left side of his head. That's Mr. Bell's dog, I thought. So I said to the man: «Is that your dog?»

«Yes,» the man said. «Who do you ask?»

gün polis karakoluna telefon etti ve sordu:

«Köpeğimi buldunuz mu?» Daima aynı cevabı aldı: «Hayır, efendim, onu hâlâ arıyoruz.»

Sonra bir sabah polis Bay Bell'e telefon etti ve:

«Günaydın, efendim,» dedi. «Sonunda köpeğinizi bulduk.»

«İyi, karım memnun olacak,» dedi Bay Bell. «Onu ne zaman evime getireceksiniz?»

«Bunu yapamayız, efendim,» dedi polis.

«Niçin yapamıyorsunuz?» diye Bay Bell sordu.

«Efendim,» dedi ona polis. «Köpeğinizi bulduk dedim, fakat köpeğiniz burada yok.»

«Sizi hiç anlamıyorum» dedi Bay Bell. «Ne söylemeye çalışıyorsunuz.»

«Anlatacağım, efendim,» dedi polis. «Şöyle: Bu sabah beyaz köpekli bir adam gördüm. Başının sol tarafında köpeğin bir işareti vardı. Şu Bay Bell'in köpeğidir, diye düşündüm. Böylece adama: «Bu sizin köpeğiniz midir?» dedim.»

«Evet,» dedi adam, «Niçin soruyorsunuz?»

«Where did you get the dog?» I asked.

«Oh, he ran into our house one day. I gave him some food and water and the dog stayed with us. He likes my children and they like him.»

«But this is someone else's dog,» I told him. «It's Mr. Bell's dog—the man who lives in the big house along the road.»

When I said this, the man laughed.

«Tell Mr. Bell this,» he said. «When the dog lived in Mr. Bell's house, it was his dog. But it isn't his dog now. The dog has come to live in my house, so it's my dog. Mr. Bell will understand this.»

«Do you understand, sir?» the policeman asked Mr. Bell.

«Yes, I think so,» said Mr. Bell. «The man's name is West, isn't it?»

«Köpeği nereden aldınız?» diye sordum.

«O, birgün koşup evimize girdi. Ona biraz yiyecek ve su verdim ve köpek bizimle kaldı. Çocuklarımı seviyor ve onlar da onu seviyorlar.»

«Fakat bu, bir başkasının köpeğidir,» dedim ona. «Bay Bell'in köpeği - yol boyunda büyük evde oturan adamın.»

Ben bunu söylediğim zaman, adam güldü.

«Bay Bell'e bunu söyleyin,» dedi. «Köpek Bay Bell'in evinde yaşadığında onun köpeğiydi. Fakat şimdi onun köpeği değil. Köpek benim evimde yaşamaya geldi bu yüzden benim köpeğimdir. Bay Bell bunu anlayacaktır.»

Polis, Bay Bell'e sordu: «Anlıyor musunuz, efendim?»

«Evet, sanırım,» dedi Bay Bell. «Adamın adı West'tir değil mi?»

SORULAR

Okuduğunuz «**The same law for rich and poor**» isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Where did Henry Bell live?
2. Was he rich or poor?
3. Did he go to work any more?
4. Where did he stay all the time?
5. What did he like best?
6. What was there at the back of his house?
7. Where did part of the river go through?
8. What did he do with the fish?
9. Whom did he see on the bank of the river?
10. What was the man doing?
11. What had he with him?
12. Was Mr. Bell happy or angry when he saw this?
13. Where was the man sitting?
14. Has he caught any fish?
15. Are there any more fish in the river?
16. Does the man understand the law?
17. Is he a thief?
18. Are the fish dead or alive?

19. Whom did the man give the fish back?
20. Where does Mr. West live?
21. Was Mr. Bell pleased with himself?
22. What did his wife say?
23. How many children had Mr. West?
24. What happened about a month later?
25. What did the dog do one morning?
26. What kind of dog is he?
27. What has he on the left side of his head?
28. Whom did he tell to find the dog?
29. How much did he want to give later?
30. How often did he telephone the police station?
31. Where did the dog go?
32. Could he get the dog back?
33. Where did he stay?
34. Did Mr. Bell understand what Mr. West said?

THE TABLE WITH THE GLASS-TOP

1

Henry Taylor looked from the window of the train at his wife's sad, but pretty face.

«I'll be back in three months,» he said. He was going to London and then to Africa. «Take care of yourself, my dear, and don't work too hard when you move to the new house. I wanted to help you with everything, but I can't do that now. I'm sorry, Carol dear.»

«It doesn't matter,» said Carol, «I can take care of everything, and the workmen will do all the hard work. When you come back, you'll find me in our new home.»

«Yes,» he said, «and we'll have a little more money. I'll be able to save two hundred pounds in these three months, and then we'll only want three hundred more for the house. And as soon as I've saved the three hundred, I'll pay it at once and the house will be ours!»

CAM ÜSTLÜ MASA

1

Henry Taylor tren penceresinden karısının üzüntülü fakat güzel yüzüne baktı.

«Üç ay içinde döneceğim,» dedi. Londra'ya gidiyordu ve sonra (da) Afrika'ya. «Kendine dikkat et, canım, ve yeni eve taşınırken çok fazla çalışma. Herşeyde sana yardım etmek istedim fakat bunu yapamayacağım şimdi. Kusura bakma, Carol'cuğum.»

«Zararı yok,» dedi Carol. «Ben herşeye bakabilirim ve işçiler (de) bütün zor işleri yapacaklardır. Döndüğün zaman, beni yeni evimizde bulacaksın.»

«Evet,» dedi o. «Ve biraz daha paramız olacak. Bu üç ay içinde iki yüz paund biriktirebileceğim ve sonra ev için sadece daha üç yüz istiyeyeğim. (İhtiyacımız olacak). Ve üç yüzü biriktirir biriktirmez, hemen ödeyeceğim ve ev bizim olacak!»

«Only three hundred more!» she said with a little laugh. «And where shall we get that?»

«Oh, I'll work hard , and save and save and save!»

The train started, and Carol stayed on the station until she could see Henry's head at the window no more. He was very good to her, but he worked too hard.

A month later, Carol moved to the other house. The workmen moved everything in two days, and Carol was tired when she went there to sleep. It was a smaller house, but in a better place; and she loved the trees and flowers which grew on each side of the road. This was the house wich they were buying.

In the morning after her first night in her new home, Carol walked through the rooms and began to put things in their places. But there were too many things in the rooms.

«I must sell something,» she thought.

On the next day, she went to Gamble's shop and asked him to come to the house and buy one or two things. He gave her three pounds for some old chairs, a pound for a lamp and six pounds for Henry's big table with the glass top. After these

O (kadın) hafifçe gülerek, «Sadece üç yüz daha!» dedi. «Bunu nerede bulacağız?»

«O! çok çalışacağım ve biriktireceğim, biriktireceğim, biriktireceğim!»

Tren kalktı ve Carol, Henry'nin penceredeki başını göremeyinceye kadar istasyonda kaldı. Ona karşı pek iyiydi fakat çok fazla çalışırdı.

Bir ay sonra, Carol diğer eve taşındı. İşçiler herşeyi iki gün içinde taşıdılar, ve Carol orada yatmaya gittiğinde yorgundu. Daha küçük bir evdi fakat daha iyi bir yerdeydi; ve yolun herbir yanında bitmiş (olan) çiçekleri ve ağaçları seviyordu. Satın aldıkları ev buydu.

Yeni yuvasındaki ilk geceden sonraki sabah Carol odalarda dolaştı ve eşyaları yerlerine koymaya başladı. Fakat odalarda çok fazla eşya vardı.

«Birşey satmalıyım,» diye düşündü.

Ertesi günü. Gamble'ın dükkânına gitti ve eve gelip bir iki eşya satın almasını istedi. O birkaç eski iskemleye üç paund, bir lâmbaya bir paund ve Henry'nin cam üstlü büyük masasına altı paund verdi.

things left the house, Carol was able to move about better. The rooms looked nicer and she had ten pounds more. She bought a new dress with the money. She wrote to Henry and told him all about the change.

In ten days she got an answer to her letter. Henry did not care about the chairs and the lamp, but he was angry about the table. He wanted it for his work, because he often had to look at big papers, and he could open them on the table.

After she read the letter, Carol went to her bank and got six pounds. She went to Gamble's shop and tried to buy the table from him; but it was sold, and she had to go home without it.

When Henry came back to England, Carol met him at the station in her new dress. His face was not as fat as before, and he looked tired after his long journey. He said nothing about the dress; he was still angry about the table.

«We haven't got another table as big as that,» he said. «Why did you sell it? I liked the glass top. Where shall I work now? On the floor?»

«We can buy another,» she said. «Don't be so angry, Henry. A table's only a table.»

«We'll never find another like that,» he said.

Bu eşyalar evden ayrıldıktan sonra (gidince), Carol daha iyi dolaşabildi. Odalar daha güzel görünüyordu ve onun on paund'u daha vardı. Parayla yeni bir elbise satın aldı. Henry'ye yazdı ve değişiklik hakkındaki herşeyi anlattı.

On gün içinde mektubuna bir cevap aldı. Henry iskemlelere ve lâmbaya aldırılmamıştı ama masaya kızmıştı. Onu işi için istiyordu (ona ihtiyacı vardı), çünkü sık sık büyük kâğıtlara bakmak zorunda kalıyordu ve onları masa üzerinde açabiliyordu.

Mektubu okuduktan sonra, Carol bankasına gitti ve altı paund aldı. Gamble'ın dükkânına gitti ve masayı ondan satın almayı denedi; fakat o satılmıştı ve onsuz eve gitmek zorunda kaldı.

Henry, İngiltre'ye döndüğü zaman, Carol onu istasyonda yeni elbisesiyle karşıladı. Yüzü eskisi kadar şişman değildi ve uzun yolculuğundan sonra yorgun görünüyordu. Elbise için (hakkında) birşey söylemedi; masa için hâlâ kızgındı.

«Onun kadar büyük bir başka masamız yok,» dedi. «Niye sattın onu? Cam üstü severdim. Şimdi nerede çalışacağım? Döşeme üzerinde mi?»

«Bir başkasını satın alabiliriz.» dedi, «O kadar kızma, Henry. Bir masa sadece bir masadır.»

«Onun gibi bir diğerini asla bulamayacağız,» de-

«It was an old kind, and they don't make tables like that now.»

He liked the house when he saw it, but on his first day at home he went to all the shops in the town to look for another table with a glass top. He could not find one.

2

One afternoon, when Henry was reading the newspaper under the trees, Carol said, «Old Mrs. Kelly's dead.»

Henry did not speak.

«She has only one son,» said Carol.

Henry said nothing. He turned the newspaper over and read some news on the back.

«The son doesn't want the house,» said Carol.
«He's going to sell it.»

«How do you know all this?» said Henry.

«I went to the house this morning and looked inside.»

«You always want to know everything that happens

di. «Eski bir türdü ve şimdi onun gibi masalar yapmıyorlar.»

Görünce evi beğendi, fakat yuvadaki birinci gününde cam üstlü bir başka masa aramak için şehirdeki bütün dükkânlara gitti. Bir tane (bile) bulamadı.

2

Bir öğleden sonra Henry ağaçların altında gazeteyi okurken, Carol, «Yaşlı Bayan Kelly ölmüş,» dedi.

Henry konuşmadı.

«Sadece bir oğlu var,» dedi Carol.

Henry hiçbir şey söylemedi. Gazeteyi çevirdi ve arkadaki bazı haberleri okudu.

«Oğlu evi istemiyor,» dedi Carol. «Onu satacak.»

«Bütün bunları nasıl (nereden) biliyorsun?» dedi Henry.

«Bu sabah eve gittim ve içerisine baktım.»

«Şehirde olan herşeyi daima bilmek istersin,» de-

in the town,» he said, «but it doesn't matter to us.»

«It matters a lot,» she said.

«Why?»

«There's an old table in it with a glass top,» she said. «It's nearly as big as your old table, and it's made of better wood. The son's going to sell it. He wants to sell everything in the house.»

Henry put his newspaper down. «When?» he asked. «In four days from now. Shall we buy the table, Henry?»

«We'll go and look at it if you like,» he said.

«That's right,» she said. «Come along now.»

They went to see the table, and Henry liked it, but part of the wood at one side was broken. He put a chair in front of it and sat down. It was just right for his work.

They went to the house four days later and found Gamble there. He was the man who bought Henry's table from Carol. He was standing on a box in one of the rooms and selling books. In front of him a lot of men and women stood quietly or walked about.

di. «Fakat bizce önemi yok.»

«Çok önemi var,» dedi.

«Niçin?»

«İçerisinde cam üstlü eski bir masa var,» dedi.
«Hemen hemen senin eski masan kadar büyük ve daha iyi tahtadan yapılmış. Oğlu onu satacak. Evin içindeki herşeyi satmak istiyor.»

Henry gazetesini indirdi. «Ne zaman?» diye sordu.
«Şimdiden itibaren dört gün içinde. Masayı satın alalım mı, Henry?»

«İstersen gidip ona bakacağız,» dedi.

«Tamam» dedi. «Haydi gel şimdi.»

Masayı görmeye gittiler ve Henry onu beğendi fakat tahtanın bir yandaki parçası kırılmıştı. Önüne bir iskemle koydu ve oturdu. İş için (tastamamdı) tam elverişliydi.

Dört gün sonra eve gittiler ve Gamble'ı orada buldular. Carol'dan Henry'nin masasını satın alan adam oydu. Odaların birinde bir sandık üzerinde ayakta durmuş kitaplar satıyordu. Onun önünde bir sürü erkek ve kadın sessizce duruyor veya dolaşıyordu.

«Three pounds for all these books?» Gamble was saying. «Only three pounds?» He waited a little, but no one put up his hand.

«Going at three pounds!» cried Gamble. «Going! Gone! Sold to that man at the side in a blue coat!»

Gamble then started to sell something else. Henry and Carol waited a long time until Gamble turned to the table with a glass top.

«Now we have a beautiful table here!» cried Gamble. «Look at the wood! How much for this?»

«It's broken at the side,» said an old man at the back of the room.

«Yes, it's broken a little,» said Gamble. «But that doesn't matter. It's a good table.»

«It's very dirty,» said the old man.

«You can clean it, sir,» said Gamble. He looked at all the faces in front of him. «How much?» he asked.

No one spoke.

An angry look came into Gamble's eyes. «Why have you all come here?» he asked.

«Bütün bu kitaplar için üç paund?» diyordu Gamble.
«Yalnızca üç paund?» Biraz bekledi fakat hiç kimse elini kaldırmadı.

«Üç paunda gidiyor!» diye Gamble bağırdı. «Gidiyor! Gitti! Yandaki şu mavi paltolu adama satıldı!»

Gamble ondan sonra başka birşey satmaya başladı. Gamble cam üstlü masaya dönene kadar Henry ile Carol uzun bir süre bekledi.

«Şimdi burada güzel bir masamız var!» diye Gamble bağırdı. «Tahtaya bakın! Buna ne kadar?»

Odanın gerisindeki yaşlı bir adam, «Yanı kırılmış.» dedi.

«Evet, azıcık kırılmış,» dedi Gamble. «Fakat bunun zararı yok. O iyi bir masadır.

«O çok kirli,» dedi yaşlı adam.

«Onu temizleyebilirsiniz, efendim,» dedi Gamble. Önündeki bütün yüzlere baktı. «Ne kadar?» diye sordu.

Hiç kimse konuşmadı.

Gamble'ın gözlerine öfkeli bir bakış geldi. «Siz hepiniz niçin buraya geldiniz? diye sordu. «Ben

«Why have I come here? You come to buy, and I come to sell. Now I haven't much time. Will anyone kindly give me a pound for this table?»

Henry put up his hand.

«Thank you, sir,» said Gamble. «You're very kind. Someone here is ready to give me one pound for this beautiful table. That's not very much, is it? Will any of you kind people give me a little more?»

No one spoke.

Carol had a piece of dirt in her eye and put her hand up to it.

Gamble looked at her. «Two pounds?» he asked. «No, no,» she cried.

«But you put your hand up,» he said.

«I don't want the table,» she said. «I had some dirt in my eye.»

Gamble looked at her with an angry face, and then he turned and looked at Henry. «You said one pound for the table, sir. Right! Going at one pound! Going!»

buraya niin geldim? Siz satın almak için gelirsiniz ve ben (de) satmak için gelirim. Şimdi çok vaktim yok. Biri lütfen bu masa için bana bir paund verecek mi?»

Henry elini kaldırdı.

«Teœekkr ederim, efendim,» dedi Gamble. «ok nazıksınız. Burada biri bu güzel masa için bana bir paund vermeye hazır. Bu pek çok değil, değil mi? Siz iyi kiœilerden herhangi biri bana biraz daha verecek mi?»

Hiç kimse konuœmadı.

Carol'un gözünde bir kir (toz) parçası vardı ve elini ona kaldırdı.

Gamble ona baktı. «İki paund mu?» diye sordu. «Hayır, hayır,» diye bağırdı o.

«Fakat elinizi kaldırdınız,» dedi.

«Masayı istemiyorum,» dedi «Gzmde biraz kir (toz) vardı.»

Gamble ona kızgın bir suratla baktı, ve sonra döndü ve Henry'e baktı. «Masa için bir paund demiœtiniz, efendim. Tamam! Bir paund'a gidiyor! Gidiyor!»

«Three pounds,» said the old man at the back.
Gamble looked happier. «Three pounds!» he cried.
Henry was angry. «Four!» he said.

«Five!» from the back.

«Six!» said Henry.

Carol touched his arm. «Take care!» she said quietly.

«Seven pounds!» cried the old man.

«Seven!» said Gamble. «Thank you; thank you.
Seven pounds! Going at seven! Going!»

«Ten pounds!» cried Henry with an angry face. No one spoke. All the eyes in the room turned to look at Henry. The old man at the back walked out of the house.

«Did you say ten pounds, sir?» asked Gamble quietly.

«Yes,» said Henry. «Ten pounds.»

«Going at ten pounds!» cried Gamble. «Going!»

He waited a little. «Gone! Your name, sir?»

«Henry Taylor.»

Gerideki yaşı adam, «Üç paund,» dedi.

Gamble daha mutlu göründü. «Üç paund!» diye haykırdı.

Henry kızgındı. «Dört!» dedi.

«Beş!» arkadan (geldi).

«Altı!» dedi Henry.

Carol koluna dokundu. Sakince «Dikkat et!» dedi.

«Yedi paund!» diye bağırdı yaşı adam.

«Yedi!» dedi Gamble. «Teşekkür ederim; teşekkür ederim. Yedi paund! Yediye gidiyor! Gidiyor!»

Henry öfkeli bir yüzle «On paund!» diye bağırdı. Hiç kimse konuşmadı. Odadaki bütün gözler Henry'e bakmak için çevrildi. Gerideki yaşı adam yürüyüp evden çıktı.

«Evet,» dedi Henry. «On paund.»

«On paunda gidiyor!» diye Gamble bağırdı. «Gidiyor!»

Biraz bekledi. «Gitti! isminiz, efendim?»

«Henry Taylor.»

Carol and Henry were back at home and the table was on a cart at the door. The workmen carried it in and went away. Henry and his wife looked at the dirty old thing.

«You paid ten pounds for it!» said Carol quietly. «Ten! It was too much, Henry.»

«I was angry with that man,» said Henry. «We were going to get it for one pound before he spoke.» He looked at the dirt under the glass. «I'll clean it tomorrow,» he said, «and then it will look a little better.»

On the next day, he took the glass top off the table, found a cloth and started work. He cleaned the sides first and then began to take away some of the dirt on the wooden top. The top was made of a lot of pieces of wood, and each piece touched the next. When Henry began to clean the back part of the top, a piece of wood on the left moved under his hand.

He put the cloth down and looked at the piece of wood. It looked just like all the other, but when he touched it, it moved again. After some time, he was able to pull up one end of it, and under it he found a kind of box which was made

Carol ile Henry eve dönmüştü ve masa kapıda bir araba üzerindeydi. İşçiler onu içeri taşıdılar ve uzaklaştılar (gittiler). Henry ile karısı kirli eski şeye baktılar.

Carol sakın bir şekilde, «Onun için on paund ödedin!» dedi. «O çok fazlaydı, Henry.»

«O adama kızmıştım,» dedi Henry. «O konuşmadan önce onu bir paunda alıyorduk.» Camın altındaki kire baktı. «Yarın onu temizleyeceğim,» dedi «Ve ondan sonra biraz daha iyi görünecek.»

Ertesi gün cam üstü masadan çıkardı bir bez buldu ve işe koyuldu. Önce yanları temizledi ve sonra tahta üst üzerindeki kirin bir kısmını almaya başladı. Üst bir sürü küçük tahta parçasından yapılmıştı ve herbir parça bir sonrakine değiyordu. Henry üstün geri kısmını temizlemeye başlayınca soldaki bir tahta parçası elinin altında oynadı.

Bezi bıraktı ve tahta parçasına baktı. Tıpkı bütün ötekilere benziyordu, fakat ona dokunduğu zaman tekrar oynadı. Bir süre sonra onun bir ucunu kaldırebildi, ve altında masanın üstü içine yapılmış bir

in the top of table. There was a piece of cloth inside.

He took the cloth out; there was something hard in it. When he opened it, he found a dog made of red glass.

He turned it over in his hands, and called Carol.

«Come and look at this,» he said.

«I've never seen anything like this before,» she said when she saw it. The dog was about as big as one of her hands.

«We can put it on the little table in the bedroom,» she said. «It will look nice there.»

She carried it away. Henry put back the glass top of the table and sat down to do some work.

4

Three days later, when Carol was putting some books on the small table in the bedroom, the glass dog fell on the floor and broke. She looked down at it and because she did not move, Henry came and stood at her side. He saw some red paper inside the largest piece of glass on the floor.

nevi kutu buldu. İçerisinde bir parça kumaş vardı.

Kumaşı çıkardı; içinde sert birşey vardı. Onu açtığı zaman kırmızı camdan yapılmış bir köpek buldu.

Onu elinde evirip çevirdi ve Carol'u çağırdı.

«Gel buna bak,» dedi.

Onu görünce, «Daha önce buna benzer birşey görmemiştım hiç,» dedi. Köpek neredeyse ellerinden biri büyüklüğündeydi.

«Onu yatak odasındaki küçük masanın üzerine koyabiliriz,» dedi. «Orada güzel duracaktır.»

Onu taşıyıp götürdü. Henry masanın cam üstünü yerine koydu ve biraz iş yapmak üzere oturdu.

4

Üç gün sonra, Carol yatak odasındaki küçük masanın üzerine birkaç kitap koyduğu zaman cam köpek döşemeye düştü ve kırıldı. Ona baktı ve hareket etmediği için Henry gelip yanında durdu. Döşeme üzerindeki en büyük cam parçası içinde kırmızı bir kâğıt gördü.

«What's this?» he said. He took the paper out of the glass dog, opened it, and stood up with a ring in his hand. It was made of gold.

«What are those three red things in the ring?» said Carol. «Are they pieces of glass, or are they...?»

Henry took the ring to the window and looked at it again.

«They aren't glass, Carol,» he said quietly.

«They're rubies!»

«Rubies! But how big they are! Let me see!» She put the ring on and turned her hand in the light by the window. The rubies burned like fire in the sunlight.

«Aren't they beautiful?» she cried. «Will you give the ring to me, Henry? I've never had a ring like this.»

«I can't give it to you, dear» he said. «It's not ours. We can't keep it.»

«Why? You bought the table and everything in it.»

«I bought the table, but no one can buy three rubies as big as these for ten pounds!»

Carol took the ring off and gave it to Henry.

«Bu nedir?» dedi. Kâğıdı cam köpekten çıkardı, açtı ve elinde bir yüzükle ayağa kalktı. Altından yapılmıştı.

«Yüzükte şu üç kırmızı şey nedir?» dedi Carol. «Cam parçaları mı, yoksa onlar...?»

Henry yüzüğü pencereye götürdü ve ona tekrar baktı. Sakin bir şekilde, «Onlar cam değil, Carol,» dedi. «Onlar yakuttur.»

«Yakutlar! Fakat onlar ne kadar büyük! Bakayım!» Yüzüğü taktı ve pencere yanında, ışıktaki elini çevirdi. Yakutlar güneş ışığında ateş gibi yandı.

«Onlar güzel değil mi?» diye haykırdı. «Yüzüğü bana verecek misin, Henry? Böyle bir yüzüğüm olmadı hiç.»

«Onu sana veremem, canım,» dedi. «O bizim değildir. Onu saklayamayız. (tutamayız).»

«Niçin? Masayı ve içindeki herşeyi satın aldın.»

«Masayı satın aldım, fakat hiç kimse bunlar kadar büyük üç yakutu on paunda alamaz!»

Carol yüzüğü çıkardı ve Henry'ye verdi. Ondan

She walked away from him and saw the pieces of the glass dog on the floor again.

Henry was looking at the ring when she spoke.

«Look, Henry,» she said. «This is the dog's head. It turns in the other piece of glass. If you turn the head, it comes off and there's a hole inside the dog.»

She showed him the head.

«Someone took the dog's head off,» she said, «and put that ring inside the dog.»

«I can't understand this,» he said. «Mrs. Kelly made a glass dog, put this ring in red paper, and put the ring in the dog. Why?»

«To hide the ring,» said Carol. «She didn't want thieves to find it.»

«But why was the ring in red paper?»

«So that it didn't make a noise when anyone moved the dog. And she put it in red paper because the glass was red, and no one could see the red paper in it.»

«But how could she do all this, Carol?» She was and old woman, and she couldn't make glass dogs.»

Uzaklaştı ve cam köpeğin parçalarını yine döşeme üzerinde gördü.

O konuştuğunda Henry yüzüğe bakıyordu.

«Bak, Henry» dedi. «Bu köpeğin kafasıdır. Öteki cam parçası içinde dönüyor. Başı döndürürsen çıkıyor ve köpeğin içinde bir delik var.»

Ona kafayı gösterdi.

«Birisi köpeğin kafasını çıkarmış,» dedi. «Ve bu yüzüğü köpeğin içerisine koymuş.»

«Bunu anlıyamıyorum,» dedi (Henry). «Bayan Kelly cam bir köpek yapmış, bu yüzüğü kırmızı kâğıda koymuş ve yüzüğü köpeğin içine koymuş. Niçin?»

«Yüzüğü saklamak için,» dedi Carol, «Hırsızların onu bulmasını istemedi.»

«Fakat yüzük neden kırmızı kâğıt içindeydi?»

«Biri köpeği oynattığı zaman gürültü yapmasın diye. Ve cam kırmızı olduğu için onu kırmızı kâğıda koydu; hiç kimse içindeki kırmızı kâğıdı göremeyecekti.»

«Fakat bütün bunu (bunları) nasıl yapabildi, Carol? O yaşlı bir kadındı ve cam köpek (ler) yapamazdı.»

«Oh,» said Carol. «someone else made the dog for her. Then she could put it on a table with the ring inside, and no one could see the rubies. No one knew about them. Just like us! We didn't know.»

«I can't believe it,» said Henry. «But I must take the ring back to Kelly. It's his now. I'm sorry, Carol, but we can't keep it.»

«Henry,» she said quickly, «if you take this ring to a shop, how much money will you get for it? Three hundred pounds?»

She looked at him, and their eyes met, but Henry's face was troubled.

«I can get more than that for the ring,» he said. «Three hundred pounds? No one can buy one ruby like these for three hundred pounds, and there are three rubies.»

«If we sell them,» she said, «we can pay for this house now. Take the ring to a shop, Henry.»

«No, Carol,» he said. «If we pay for the house in that way, we'll never be happy in it. We shall always remember this ring. No. We know nothing

«O,» dedi Carol, «Bir başkası köpeği onun için yaptı. Sonra onu içerisinde yüzükle bir masa üzerine koyabildi ve hiç kimse yakutları göremedi. Hiç kimsenin onlardan haberi yoktu. Tıpkı bizim gibi! Biz bilmiyorduk.»

«İnanamıyorum,» dedi Henry. «Fakat yüzüğü Kelly'ye geri götürmeliyim. Onundur şimdi. Özür dilerim, Carol, fakat onu saklayamayız.»

«Henry,» dedi sakince, «bu yüzüğü bir dükkâna götürürsen eğer onun için kaç para alacaksın? Üç yüz paund?»

Ona baktı ve gözgöze geldiler fakat Henry'nin yüzü endişeliydi.

«Yüzük için daha fazla alabilirim,» dedi. «Üç yüz paund? Hiç kimse bunlar gibi bir yakutu üç yüz paunda satın alamaz ve üç yakut var.»

«Eğer onları satarsak,» dedi (kadın). «Şimdi bu ev için (para) ödeyebiliriz. Yüzüğü bir dükkâna götür, Henry.»

«Hayır, Carol,» dedi. «Ev için o şekilde ödersek, içinde asla mutlu olamayacağız. Daima bu yüzüğü hatırlayacağız. Hayır. Bu yakutlar hak-

about these rubies. I must take them back to Mrs. Kelly's son.»

5

On the next day, they went to find Kelly, and Henry took the ring with him; but Kelly was not at the house.

«He has gone to London,» said a woman who was cleaning one of the floors.

«Where's he staying in London?» asked Henry. The woman looked at a small piece of paper.

«At the Luna Hotel,» she said.

«I must go to London, Carol», said Henry. «I'll try to come back tonight.»

When they left the house, Carol said, «You can sell the ring in London. There are a lot of shops there, and no one will remember you. And it's your ring. You bought it.»

Henry did not answer. He went to London by the next train, and took a taxi to the Luna Hotel. Kelly was out. Henry waited in the hotel for an hour, and then Kelly walked in from the street. Henry met him in one of the big rooms.

kında hiçbir şey bilmiyoruz. Onları Bayan Kelly'nin oğluna geri götürmeliyim.

5

Ertesi günü Kelly'yi bulmaya gittiler, ve Henry yüzüğü beraberinde götürdü; fakat Kelly evde değildi.

Döşemelerden birini temizleyen (temizlemekte olan) bir kadın, «O Londra'ya gitti» dedi.

«Londra'da nerede kalıyor? diye sordu Henry. Kadın küçük bir kâğıt parçasına baktı.

«Luna Otelinde,» dedi.

«Londra'ya gitmeliyim, Carol,» dedi Henry. «Bu gece dönmeye çalışacağım.»

Evden ayrıldıkları zaman Carol, «Yüzüğü Londra'da satabilirsin,» dedi. «Orada bir sürü dükkân var ve hiç kimse seni hatırlamayacaktır. Ve o senin yüzüğüdür. Sen satın aldın onu.»

Henry cevap vermedi. Bir sonraki trenle Londra'ya gitti ve Luna Oteline taksiyle gitti. Kelly dışardaydı. Henry otelde bir saat bekledi, ve sonra Kelly sokaktan içeri yürüdü. Henry onu büyük odaların birinde karşıladı.

«I came to see you,» said Henry. «Do you remember your big table with a glass top? I bought it when all your mother's things were sold, and...»

«O,» said Kelly, «that wasn't our table. Gamble brought it to the house just before he sold everything. He brought a lot of things from his shop and sold them with ours. But why do you ask? Don't you like the table?»

Henry did not say anything. He was thinking.

«What's the trouble?» Kelly asked. «I can't help you, because the table wasn't ours. But tell me all about it.»

«It's nothing,» said Henry. «It doesn't matter.»

Kelly looked at Henry's face. «If you don't want to tell me,» he said, «I must go. I have a lot of work just now.» He stood up.

Henry stood up too, thanked Kelly for his trouble, and left the hotel. «I must find the owner of that table,» he thought, «but when I see Gamble, I'll say nothing about the ring. It's not his ring.»

It was late when he saw Carol again and told her the news.

«Sizi görmeye geldim,» dedi Henry. «Cam üstlü masanızı hatırlıyor musunuz? Annenizin bütün eşyaları satıldığı zaman onu ben satın aldım ve...»

«O,» dedi Kelly. «Bizim masamız değildi o. Herşeyi satmadan az önce Gamble onu eve getirmişti. Dükkânından bir sürü şey getirdi ve onları bizimkilerle sattı. Fakat niçin soruyorsunuz? Masayı beğenmiyor musunuz?»

Henry birşey söylemedi. Düşünüyordu.

«Derdiniz nedir?» diye Kelly sordu. «Masa bizim olmadığı için size yardım edemeyeceğim. Fakat bana (olanı biteni) hepsini anlatın.»

«Hiçbir şey,» dedi Henry. «Önemi yok.»

Kelly, Henry'nin yüzüne baktı. «Eğer bana söylemek istemiyorsanız,» dedi, «gitmeliyim. Tam şimdi bir sürü işim var.» Ayağa kalktı.

Henry de ayağa kalktı, zahmeti için Kelly'ye teşekkür etti ve otelden ayrıldı. «Şu masanın sahibini bulmalıyım,» diye düşündü, «fakat Gamble'ı gördüğüm zaman, yüzük hakkında hiç bir şey söylemeyeceğim. Onun yüzüğü değil.»

Carol'u tekrar gördüğü zaman (vakit) geçti ve ona haberi söyledi.

Henry found Gamble at his shop on the next day. The shop was full of chairs, old clothes, lamps, books and things of the same kind. Gamble was sitting at a table near a window, and he was looking at some papers. He looked up when Henry spoke.

«You sold a table with a glass top to me,» said Henry. «Do you remember? It was at Mrs Kelly's house.»

«What's the matter with it?» he said. «You paid your money, and you can't have it back. Ten pounds wasn't it? You've got the table now. And I've got the money. That's the end of the matter.»

«Was it Mrs. Kelly's table?» asked Henry.

«No.»

«Who was the owner?»

«Why do you want to know that?» asked Gamble.

«Will you kindly answer my question?» said Henry.

Gamble looked at Henry's face. There was a

Ertesi günü Henry, Gamble'ı dükkânında buldu. Dükkân iskemleler, eski elbiseler, lâmbalar, kitaplar ve aynı tür şeylerle doluydu. Gamble pencere yanındaki bir masada oturuyordu, ve bazı kâğıtlara bakıyordu. Henry konuşunca (başını kaldırıp) yukarı baktı.

«Cam üstlü bir masa sattınız bana» dedi Henry. «Hatırlıyor musunuz? Bayan Kelly'nin evindeydi.»

«Ne var? (Ne kusuru var)» dedi. «Paranı ödedin ve onu geri alamazsın. On paund'du. değil mi? Şimdi masa sendedir, para (da) bende. (İşte bu kadar!) Mesele burada biter!»

«Bayan Kelly'nin masası mıydı?» diye Henry sordu.

«Hayır»

«Sahibi kimdi?»

«Bunu niye bilmek istiyorsun?» diye Gamble sordu.

«Soruma lütfen cevap verecek misiniz?» dedi Henry.

Gamble, Henry'nin yüzüne baktı. Henry'nin göz-

look in Henry's eyes which Gamble could not understand. But Henry said no more; he just waited.

«If you must know,» said Gamble, «I got that table from an old man's house. But you can't sell it back to him. He's dead.»

«Oh,» said Henry. «Had he any children?»

«Yes. There was one girl. Why?»

«Where does she live?» asked Henry.

«Mr. Taylor,» said Gamble, «I'm tired of your questions. I'm trying to do some work.»

«Just tell me the girl's name,» said Henry, «and I'll not trouble you again.»

«She's married to Doctor Frost. They live at the other end of this street.»

«Thank you,» said Henry. When he left the shop, Gamble came to the door with him, and stood there. But Henry walked quickly away; he did not like Gamble very much.

Henry found Mrs. Frost at home and asked her about the table.

«I remember it, Mr. Taylor,» she said. «But I didn't see it very often.»

lerinde Gamble'ın anlayamadığı bir bakış vardı. Fakat Henry başka şey söylemedi; sadece bekledi.

«Eğer bilmen gerekiyorsa,» dedi Gamble, «o masayı yaşlı bir adamın evinden aldım. Fakat onu kendisine geri satamazsın. Öldü.»

«Ooo,» dedi Henry. «Hiç çocukları (çocuğu) var mıydı?»

«Evet. Bir kız vardı. Niçin?»

«Nerede oturuyor?» diye Henry sordu.

«Bay Taylor,» dedi Gamble, «Sorularından bıktım. Biraz iş yapmaya çalışıyorum.»

«Bana yalnızca kızın adını söyleyin,» dedi Henry. «Ve bir daha sizi rahatsız etmeyeceğim.»

«Doktor Frost'la evlidir. Bu sokağın öteki ucunda oturuyorlar.»

«Teşekkür ederim,» dedi Henry. Dükândan ayrıldığı zaman, Gamble onunla birlikte kapıya geldi ve orada durdu. Fakat Henry çabucak uzaklaştı; Gamble'dan pek fazla hoşlanmamıştı.

Henry, Bayan Frost'u evde buldu ve ona masayı sordu.

«Hatırlıyorum, Bay Taylor,» dedi «Fakat pek sık görmedim onu.»

«Good!» said Henry. «I've tried to find the owner in a lot of places.» He told her about the glass dog and the ring in it, and then he showed her the rubies.

«Oh!» she cried when she saw them. She put the ring on her hand, just as Carol did before.

«Haven't you seen that ring before?» asked Henry; but he knew the answer from the look on her face.

She did not answer the question at once, but looked at him with two big blue eyes. Then she said, «No, Mr. Taylor, I've never seen it in my life.»

«Didn't your father ever show it to you?»

«No. And my father never took the glass top off the table.»

«Oh!» said Henry. «So...»

«My father never saw the ring,» she said. «He bought the table just before he died, and he never took the top off. The ring was hidden under the glass, and so he never knew anything about it!»

«So the ring was there before your father bought the table.»

«İyi!» dedi Henry. Birçok yerlerde sahibini bulmaya çalıştım.» Ona cam köpek ve içindeki yüzükten söz açtı ve sonra ona yakutları gösterdi.

Onları görünce, «O!» dedi. Daha önce tıpkı Carol'un yaptığı gibi yüzüğü eline (parmağına) taktı.

«Bu yüzüğü daha önce görmemiş miydiniz?» diye Henry sordu; fakat yüzündeki ifadeden cevabı anladı.

Soruya hemen cevap vermedi, fakat ona iki iri mavi gözle baktı. Sonra, «Hayır Bay Taylor. Onu ömrümde hiç görmedim,» dedi.

«Babanız onu size hiç göstermedi miydi?»

«Hayır. Babam cam üstü masadan hiç çıkarmadı.»

«O!» dedi Henry. «Demek ki...»

«Babam yüzüğü hiç görmedi,» dedi. «Masayı ölümünden az önce satın aldı ve üstünü hiç çıkarmadı. Yüzük camın altında saklıydı, böylece onun hakkında hiç bir zaman haberi olmadı».

«Böylece yüzük babanız masayı almadan önce oradaydı»

«Yes, she said.

«Was it a new table when he bought it?» asked Henry.

«Oh, no.»

They did not speak for some time. Henry looked out of the window, Mrs. Frost looked at the rubies.

«If you buy a table, Mr. Taylor,» she said, «don't you own everything in it?»

«I don't know the law,» he answered, «but I want to find the owner of this ring first. Then we can talk about the law. Did your father buy the table here? In this town?»

«Yes. He bought it from ...» She stopped. «What was the man's name?» she said. «What was it? I can't remember. Let me think. Oh, I remember something about him now. He was killed. His car ran into a wall on the London Road one night, and everything that he had was sold. My father bought the table and some other things after the man was killed.»

«But who was this man?» asked Henry.

«I can't remember his name,» she said, «I only heard about this. I wasn't here when it happened.»

«Evet,» dedi.

«Satın aldığı zaman yeni bir masa mıydı?» diye sordu Henry.

«O, hayır,»

Bir süre konuşmadılar. Henry pencereden dışarı baktı; Bayan Frost yakutlara baktı.

«Eğer bir masa satın alırsanız, Bay Taylor,» dedi, «onun içindeki herşeye sahip olmaz mısınız?»

«Kanunu bilmiyorum» diye cevap verdi. «Fakat önce bu yüzüğün sahibini bulmak istiyorum. Sonra kanun hakkında konuşabiliriz. Babanız masayı burada mı satın aldı? Bu şehirde mi?»

«Evet. Onu... den satın aldı ...» Durdu, «Adamın adı neydi?» dedi. «Neydi? Hatırlıyamıyorum. Düşüneyim. O, şimdi birşey hatırlıyorum ona dair. O öldü. Bir gece Londra yolunda arabası duvara bindirdi ve sahip olduğu herşey satıldı. Adam öldükten sonra babam masayı ve bazı diğer şeyleri satın aldı.»

«Fakat bu adam kimdi?» diye Henry sordu.

«Adını hatırlıyamıyorum,» dedi. «Yalnızca bunu işittim. Öldüğü zaman ben burada değildim.»

«If you can't remember his name,» said Henry.
«What shall I do with this ring ? I can't keep it. I only paid ten pounds for the table.»

«I can't help you,» she said. «I don't know any more.»

«What kind of work did this man do?»

«I don't know at all.»

«Where did he live?»

«Mr. Taylor,» she said. «I know nothing more. This isn't my ring, and I don't want to see it again.»

Henry took the ring home and told Carol. «I'm tired of this ring,» he said. «What shall we do now?»

«Sell it,» she said.

«No, no.»

After some time, she said, «You can take it to the police.»

«No,» he said. «You, take it to the police, I'm tired of it.»

«Eğer adını hatırlayamıyorsanız,» dedi Henry, «bu yüzüğü ben ne yapacağım? Saklayamam. Masa için sadece on paund ödedim.»

«Size yardım edemem,» dedi. «Daha fazlasını bilmiyorum.»

«Bu adam ne tür iş yapardı?»

«Hiç bilmiyorum.»

«Nerede otururdu?»

«Bay Taylor,» dedi. «Başka hiçbir şey bilmiyorum. Bu benim yüzüğüm değildir ve onu tekrar görmek (de) istemiyorum.»

Henry yüzüğü eve götürdü ve Carol'a anlattı:

«Bu yüzükten bıktım,» dedi. «Şimdi ne yapacağız?»

«Onu sat,» dedi.

«Hayır, hayır.»

Bir süre sonra (kadın) «Onu polise götürebilirsin,» dedi.

«Hayır,» dedi. «Onu polise sen götür. Ben ondan bıktım.»

Carol was walking through the street to the police-station. In the window of one of the shops, she saw some rings, and she stopped to look at them.

She saw some small rubies in the window.

«I can sell our ring here,» she thought. «Then we'll have no more trouble with it, and we'll be able to buy the house, too.»

She stood in front of the window. She could see her own face in the glass, and she looked into her own eyes.

She thought of Henry. «What will he do if I sell it?» she thought. «He'll be angry, but he can stop all that hard work. I can take him away to the sea, and we can stay there for a long time.»

She looked at the door of the shop. It was open.

She did not move for some time. Then she walked away from the shop, but not very quickly. Two or three times, she stopped and looked back at the shop. But at last her feet took her to the police-station.

She was asked to sit down in one of the rooms,

Carol caddede polis karakoluna doğru yürüyordu. Dükkânların birinin vitrininde birkaç yüzük gördü, ve onlara bakmak için durdu.

Vitrinde birkaç yakut gördü.

«Yüzüğümüzü burada satabilirim,» diye düşündü. «O zaman onunla derdimiz kalmayacak artık ve evi de satın alabileceğiz.»

Vitrinin önünde durdu. Camda kendi yüzünü görebiliyordu. Kendi gözlerinin içine baktı.

Henry'yi düşündü. «Eğer onu satarsam ne yapacaktır?» diye düşündü. «Kızacaktır fakat bütün o çok çalışmayı kesebilir. Onu uzaklaştırır, denize çıkarırım ve orada uzun bir süre kalabiliriz.»

Dükkânın kapısına baktı. Açıktı.

Bir süre kımıldamadı. Sonra dükkândan uzaklaştı. fakat pek çabuk değildi (bu). İki veya üç kere durdu ve arkaya dükkâna baktı. Fakat sonunda ayakları onu polis karakoluna götürdü.

Ondan odaların birinde oturması istendi ve güzel yüzlü bir polise hikâyeyi anlattı. Yüzüğü ona

and she told the story to a policeman with a nice face. She showed the ring to him.

He took it to the window and looked at the three rubies. Then he said, «Will you please wait here, Mrs Taylor?» and he left the room.

He came back with some papers which he put on the table. He looked at these and the ring for some time, and then he turned to Carol.

«You did very well when you brought this ring here, Mrs Taylor,» he said. «It was stolen last year, and no one could find it.»

«Stolen?»

«Yes. A rich woman in London owns this ring. Mrs Lipton's her name. She'll be very glad when she sees it again. Will you leave it to me?»

«Oh, yes,» she said. «We're tired of it.» She thought of Henry, who was now working hard at home. He never wanted to sell it.

«But I nearly went into that shop!» she thought.
«Henry nearly always knows best.»

The policeman was speaking again. «I must find the man who made that glass dog,» he said. «He's the thief, and he made the dog and hid the ring in it.»

gösterdi.

Onu (polis) pencereye götürdü ve üç yakuta baktı. Sonra dedi ki: «Lütfen burada bekler misiniz, Bayan Taylor?» Ve odadan ayrıldı.

Birkaç kâğıtla geri döndü ve bunları masasının üzerine koydu. Bunlara ve yüzüğe bir süre baktı ve sonra Carol'a döndü.

«Bu yüzüğü buraya getirdiğiniz zaman (getirmekle) çok iyi yaptınız, Bayan Taylor,» dedi «Geçen yıl çalınmıştı ve kimse onu bulamıyordu.»

«Çalınmış mı?»

«Evet. Londra'daki zengin bir kadın bu yüzüğün sahibidir. Adı Bayan Lipton'dur. Onu yine görünce pek memnun olacaktır. Bana bırakacak mısınız onu?»

«O, evet,» dedi. «Biz ondan bıktık,» Şimdi evde çok çalışmakta olan Henry'yi düşündü. Onu asla satmak istememişti.

«Fakat neredeyse o dükkânâ girecektim,» diye düşündü. «Henry hemen her zaman en iyisini bilir.»

Polis tekrar konuşuyordu: «Ben cam köpeği yapan adamı bulmalıyım,» dedi. «O hırsızdır, köpeği yaptı ve yüzükleri içine sakladı.»

«He may be dead,» she said. «Mrs. Frost's father bought the table at the house of a man who was killed in a car. She can't remember his name, but he's dead.»

«When was he killed? Do you know?»

«Last year. His car ran into a wall on the London Road.»

«Oh! Good! That will help us. We can find the owner of that car. Now just go home, Mrs Taylor, and leave everything to me. I'll send the ring to London, and the police there will give it back to Mrs Lipton. She'll be very pleased. The London police will be pleased too. I'm sorry about all the trouble that you've had, but you'll have no more trouble now.»

She thanked him and went home. Henry was very glad when he heard the news. «We've finished with that ring now,» he said. «Thank you, Carol dear.»

«We haven't bought the house,» she said sadly. She looked at the table and thought of the red rubies. Henry was working with some big papers on the table in front of him.

«When I finish this,» he said, «we'll have a

«ölmüş olabilir,» dedi. «Bayan Frost'un babası masaya bir araba içinde ölen bir adamın evinden satın almış. Adını hatırlayamıyor, fakat o ölmüş.»

«Ne zaman ölmüş? Biliyor musunuz?»

«Geçen yıl. Arabası Londra yolunda bir duvara bindirmiş.»

«O! İyi! Bu bize yardım edecektir. Arabanın sahibini bulabiliriz. Şimdi eve gidin siz, Bayan Taylor. ve herşeyi bana bırakın. Yüzüğü Londra'ya yollayacağım ve oradaki polis onu Bayan Lipton'a geri verecek. O çok memnun olacaktır. Londra polisi de memnun olacaktır. Girdiğiniz bütün o zahmetler için üzgünüm fakat artık derdiniz kalmayacak.»

Ona teşekkür etti ve evine gitti. Haberi duyduğu zaman Henry pek memnun oldu. «Şu yüzükle işimiz bitti şimdi,» dedi. «Carol, teşekkür ederim, canım.»

O üzüntüyle, «Evi satın almadık,» dedi. Masaya baktı ve kırmızı yakutları düşündü. Henry önündeki masa üzerindeki bazı büyük kâğıtlarla çalışıyordu.

«Bunu bitirdiğim zaman,» dedi, «evimiz için bi-

little more money for our house. I'm beginning to save the next hundred pounds!»

Five days later, the same policeman came to the house. Henry was away at work, and Carol asked the policeman to sit down.

«I've brought some news, Mrs Taylor,» he said. «It's about that ring. It was Mrs Lipton's ring, as I thought.»

«So it's gone back to its owner at last,» said Carol.

«Yes, Mrs Lipton's very pleased. Very pleased. She's going to write to you to thank you. The London police are very glad too. They've had a lot of trouble about that ring; they've looked for it for many months. The owner of that car was the thief. He hid the ring in the glass dog. And he was waiting until he could sell it. But now it's found again.»

«I'm very glad,» said Carol quietly.

«There's a man in London, too, who's happier today than he was before,» said the policeman.

«A man?»

«Yes, the London police were asking him a lot of questions about that ring. He wasn't the thief at all, and they know that now because you

raz daha paramız olacak. Bundan sonraki yüz pa-
und'u biriktirmeye başlıyorum!»

Beş gün sonra aynı polis eve geldi. Henry yoktu,
işindeydi ve Carol polise oturmasını söyledi.

«Bir haber getirdim, Bayan Taylor,» dedi. «O yü-
zük hakkında. Düşündüğüm gibi Bayan Lipton'un
yüzüğü imiş.»

«Demek ki sonunda sahibine geri gitti,» dedi Carol.

«Evet, Bayan Lipton pek memnun oldu. Çok mem-
nun. Teşekkür için size yazacak. Londra polisi de
çok memnun. Şu yüzük yüzünden çok sıkıntı çek-
mişler; aylarca onu her yerde aramışlar. O arabanın
sahibi hırsızmış. Yüzüğü cam köpeğin içine sakla-
mış ve onu satabilene kadar bekliyormuş. Fakat
şimdi o yine bulundu.»

Carol sakın bir şekilde, «Çok memnunum,» dedi.

«Bugün (eskisinden) daha öncesinden mutlu bir a-
dam da var Londra'da,» dedi polis.

«Bir adam mı?»

«Evet. Londra polisi ona bu yüzük hakkında bir
sürü soru sormaktaydı. O hırsız değildi ki, onu
bulduğunuz için şimdi bunu biliyorlar fakat önce

found it; but they didn't know that before, and this man was having a very unhappy time because of all their questions. But now the police have told him the news, and he has left the police station for the last time.»

«I'm very glad,» she said again.

«You've helped a lot of people,» he said. «There's just one more thing. Mrs. Lipton's going to send you two hundred pounds.»

«What?» she cried with her hand to her mouth. «Two hundred pounds? That's a lot of money. Why is she going to send all that?»

«You found her ring, and she's a very rich woman. Mr. Lipton owned some big shops in London, but he died last year. He gave her that ring before they were married, when they were young. When it was stolen, she was very sorry. He was dead, and he could never give her another. She loved it because he loved her. She was always ready to pay two hundred pounds to the finder, and you and Mr Taylor found it.»

Carol thought of Henry. He was working hard somewhere.

«Will Mrs Lipton send the money to Mr Taylor's bank?» she said.

bunu bilmiyorlardı ve bu adam onların bütün o soruları yüzünden pek mutsuz (kötü) bir zaman geçiriyordu. Fakat şimdi polis ona haberi söyledi (verdi) ve o polis karakolundan sonuncu kere ayrıldı.»

«Çok memnunum,» dedi tekrar.

«Çok kişiye yardım ettiniz,» dedi. «Bir şey daha var. Bayan Lipton size iki yüz paund gönderecek.»

Eli ağzında, «Ne!» diye haykırdı. «İki yüz paund mu? Bu çok para. Bütün bunu niçin yollayacak?»

«Siz yüzüğünü buldunuz ve o çok zengin bir kadındır. Bay Lipton Londra'daki bazı büyük dükkânların sahibiydi, fakat geçen yıl öldü. O yüzüğü evlenmelerinden önce (kendisine) vermiş, genç oldukları zaman. Çalındığı zaman çok üzülmüş. O ölmüştü ve bir diğerini asla veremeyecekti. (Adam) onu sevdiği için (kendisi de) o da yüzüğü seviyordu. Bulana iki yüz paund ödemeye daima hazırды ve siz ve Bay Taylor onu buldunuz.»

Carol Henry'yi düşündü. Bir yerde çok çalışmaktaydı.

«Bayan Lipton parayı Bay Taylor'un bankasına gönderir mi?» dedi.

«Oh, yes, I think so. Shall we tell her to do that?»

«Yes, please.»

Carol stood at the door when the policeman left the house. She was a happy woman. When Henry came home he looked tired, but she did not tell him the news.

One morning, Henry opened a letter from his bank.

«What's this?» he cried. «I've got two hundred pounds, Carol!»

She laughed, and Henry looked at her face. «Do you know anything about this?» he said.

«Oh, yes,» she said. «It's from Mrs Lipton. You found her ring for her, and she's very pleased with you, Henry.» She told him the story of the ring.

He looked very happy. «We can nearly pay for the house now,» he said. «Next month...»

«Yes, Henry. Next month you'll have all the money. And then you're going to stop some of this work. I don't like all those lines on your face. You're tired.»

But some of the lines were leaving his face when she spoke.

«O, evet, sanırım. Bunu yapmasını kendisine söyleyelim mi?»

«Evet, lütfen.»

Polis evden ayrıldığı zaman, Carol kapıda durdu. Mutlu bir kadındı o. Henry eve geldiği zaman yorgun görünüyordu fakat ona haberi söylemedi.

Bir sabah, Henry bankasından gelen mektubu açtı.

«Bu ne?» diye haykırdı. «İki yüz paundum var. Carol!»

O güldü ve Henry onun yüzüne baktı. «Bunun hakkında herhangi bir şey biliyor musun?» dedi.

«O, evet» dedi. «Bayan Lipton'dan. Onun yüzüğünü buldun ve senden pek hoşnut kaldı, Henry.» Ona yüzüğün hikâyesini anlattı.

Pek mutlu görünüyordu. Şimdi neredeyse evin parasını ödeyebiliriz,» dedi. «Gelecek ay...»

«Evet, Henry. Gelecek ay bütün paraya sahip olacaksın. Ve sonra bu işin bir kısmını durduracaksın. Yüzündeki tüm o çizgiler hoşuma gitmiyor. Yorgunsun.»

Fakat o (kadın) konuşurken, çizgilerden bazıları yüzünden gidiyordu (kayboluyordu).

SORULAR

Okuduğunuz «**The table with the glass top**» isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Where did Henry go?
2. When will he be back?
3. What will his wife do when he leaves?
4. Who will help Carol?
5. How much money will they need?
6. What will he do with it?
7. What will they buy?
8. Who worked hard in Africa?
9. Which house is smaller?
10. What grew on each side of the road?
11. What did Carol sell?
12. How was the table she sold?
13. Could she move about better then?
14. Whom did Carol write a letter?
15. Was Henry angry or happy about the change?
16. Why was he angry?
17. Could she buy the table?
18. What was the name of the shopkeeper?
19. Did Henry like the new house when he

came back?

20. How did he feel?
21. How was his table?
22. Who is dead?
23. How many sons had Mrs Kelly?
24. Does the son want the house?
25. Who sells the things in the house?
26. What do they see then?
27. How much did they pay for it?
28. What did Henry do at home?
29. What did he find under the top?
30. What colour was the dog?
31. Where did they keep the glass dog?
32. Who broke the dog?
33. What did they see on the floor?
34. What was in the paper?
35. How many rubies were there in the ring?
36. What did they do with the ring?
37. Could they find the owner at first?
38. Where did Henry go?
39. What was the name of the hotel where Kelly was staying?
40. How long did he wait there?
41. Whom did he see in the hotel?
42. Was the ring his?
43. Where did Henry go then?
44. Was the shopkeeper polite or not?
45. Whom did Henry see?

46. Was the ring hers?
47. Could she tell about the owner?
48. What happened then?
49. What did Carol want to do?
50. Did they keep the ring?
51. Did she sell it when she saw the other rings at the window?
52. Where did she take it?
53. What did the policeman do?
54. Did he know the ring?
55. Whose ring was it?
56. Did they give it back to her?
57. Was she pleased?
58. What did Mrs Lipton do?
59. How will Henry know about the money?
60. Where was the letter from?
61. What will they be able to do now?
62. Are Henry and Carol happy now?
63. Will he work hard any more?
64. What will he do?
65. Will there be lines on his face?

THE DREAMER

«I had an interesting dream last night,» said Lucy Frost.

Henry Frost looked at his pretty wife and laughed. He loved her very much and they were happy together.

«You're always dreaming,» he said.

«Yes,» she said, «I have a lot of dreams. Last night I dreamt that a ship was on fire on the sea. In my dream I saw another big ship near it. Little boats were taking men from one ship to the other.»

Henry laughed again and opened his morning newspaper.

«That's very strange!» he cried. «Listen to this! On the front page of the newspaper, it said that a ship was on fire. Another ship was not far away, and it came as quickly as it could. It was able to reach the burning ship and save everyone.»

RÜYACI (rüya gören)

«Dün gece ilginç bir rüya gördüm,» dedi Lucy Frost.

Henry Frost güzel karısına baktı ve güldü. O onu çok seviyordu ve onlar bir arada mutluydular.

«Sen her zaman rüya görüyorsun,» dedi.

«Evet,» dedi. «Çok rüyalar görüyorum. Dün gece bir geminin denizde alev almış olduğunu rüyada gördüm. Rüyamda onun yanında bir başka büyük gemi gördüm. Küçük kayıklar insanları bir gemiden diğerine alıyorlardı (götürüyorlardı).»

Henry tekrar güldü ve sabah gazetesini açtı.

«Bu çok acaip,» diye bağırdı. «Bunu dinle. Gazetenin ön sayfasında diyor ki bir gemi ateş aldı. Bir diğer gemi uzakta değildi ve gücü yettiği kadar süratle geldi. Yanan gemiye yetişmeğe ve herkesi kurtarmağa muvaffak oldu. (kurtarabildi.)»

He put the newspaper down and looked at this wife again.

«You're a very strange woman,» he said. «You can dream about things that happen far away, and before you hear about them.»

«Other people can do that,» she said. «Some people dream about a lot of things before they happen. Have you read that book by Dunne? Dunne dreamt of a lot of things before they happened and he wrote a book about his dreams.»

«I haven't read it,» he said.

«Other people have dreamt of things like that,» she said. «Have you heard about the Waratah?»

«No. What's the Waratah?»

«The Waratah was a ship, quite a big ship, but it did not seem very safe on the sea. Some of the people in it thought that it was going to turn over. They felt afraid, but the officers of the ship laughed at their fears. Then one of the travellers in the ship had a bad dream each time in one morning. It was the same dream each time, and he was very afraid. When the ship reached Durban, in Africa, he left it, and he told everyone about his bad dream. The Waratah left Durban at the right time,

Gazeteyi aşığı (yere) bıraktı ve tekrar karısına baktı.

«Sen çok garip bir kadınsın,» dedi. «Uzakta olan şeyler hakkında, onlara dair (birşey) duymadan önce rüya görebiliyorsun.»

«Diğer insanlar bunu yapabilir,» dedi. «Bazı insanlar birçok şeyler hakkında, onlar meydana gelmeden rüya görürler. Sen Dunne tarafından (yazılan) kitabı okudun mu? Dunne, olmadan evvel birçok şeyler hakkında rüya gördü, ve rüyaları hakkında bir kitap yazdı.»

«Ben onu okumadım,» dedi.

«Diğer insanlar ona benzer şeyler hakkında rüya gördüler,» dedi. «Waratah hakkında duydun mu?»

«Hayır. Waratah nedir?»

«Waratah bir gemiydi, oldukça büyük bir gemi, fakat o deniz üstünde çok emin görünmüyordu. Onun içindeki insanların bazıları onun ters döneceğini düşünüyorlardı (zannediyorlardı). Onlar korkuyorlardı, fakat geminin memurları onların korkularına gülüyorlardı. Sonra gemideki yolculardan birisi bir sabahta üç defa kötü bir rüya gördü. O her seferinde aynı rüya idi. Çok korktu. Gemi Afrika'da Durban'a ulaşınca onu (gemiyi) terketti, ve herkese kötü rüyası hakkında anlattı. Waratah tam vak-

but he did not go in it. The ship was going to Cape Town, but it never reached Cape Town. It was never seen again. No one in it was ever seen again. The dream saved the man's life.»

«Is that a true story?» said Henry.

«Yes, it's quite true. It happened about forty-five years ago.»

«Strange,» said Henry.

«There's another true story of the same kind,» said Lucy. «It's about an officer. He was going to travel in a ship, but a woman friend told him not to go. She had a bad dream, and in her dream the ship was sinking.»

«Did he go in it?»

«At first he laughed when she told him. He did not care about her dream. But she seemed very unhappy about his journey, and so he did not go.»

«What happened to the ship?»

«It never reached the end of its journey,» she said. «It sank and nobody was saved.»

Henry thought for a short time. «But each dream saved only one man,» he said. «All the other people died. Why didn't the other people have

tinde Durban'ı terketti, fakat o onun içinde gitmedi. Gemi Cape Town'a gidiyordu, fakat o asla Cape Town'a ulaşamadı. O bir daha hiç görülmedi. Onun içindekilerden hiç kimse bir daha görülmedi. Rüya adamın hayatını kurtardı.»

«O hakiki bir hikâye midir?» dedi Henry.

«Evet, tamamen doğru. Tahminen kırk beş yıl evvel oldu.»

«Acaip,» dedi Henry.

«Aynı cinsten bir diğer acaip hikâye var,» dedi Lucy. «O bir memur hakkındadır. O bir gemi ile seyahat etmek üzereydi, fakat bir kadın arkadaş ona gitmemesini söyledi. O fena bir rüya gördü (görmüştü), ve rüyasında gemi batıyordu.»

«O onun içinde gitti mi?»

«Önce ona söylediği zaman güldü. Onun rüyasına aldrış etmedi. Fakat o onun seyahati konusunda çok üzgün göründü, ve böylece gitmedi.»

«Gemiye ne oldu?»

«Asla seyahatinin sonuna erişemedi» dedi. «O battı ve hiç kimse kurtulmadı.»

Henry kısa bir süre için düşündü. «Fakat her rüya sadece bir adam kurtardı,» dedi. «Bütün diğer insanlar öldüler. Niçin diğer insanlar aynı

dreams of the same kind?»

«I don't know,» said Lucy. «I can't answer questions like that. *Dreams are strange things, and they're not often very clear. People don't usually believe them.*»

They thought no more of Lucy's dream of the ship. But several nights later she had another dream. when she went to bed, there was a strong wind outside, and in her dream the biggest tree in the garden fell down in the wind.

When she came down in the morning, she looked out of the window. The tree was still standing, but she told Henry her dream.

«Well, you're wrong this time,» he said. «That tree's still growing very well,»

That night the wind was still strong, and before they went to bed they heard a great noise outside. They ran out into the garden. The big tree was still standing, but another tree was on the ground.

They walked slowly back into the house.

«My dream was partly true,» said Lucy. «One of the trees fell down, and it fell down in our garden.»

çeşit rüyalar görmediler?»

«Bilmiyorum» dedi Lucy. «Böyle sorulara cevap veremem. Rüyalar acaip şeylerdir; ve onlar ekseriya açık (belirli) değildir. İnsanlar onlara genellikle inanmaz.»

Onlar artık Lucy'nin gemi hakkındaki rüyasını düşünmediler. Fakat birkaç gece sonra o başka bir rüya gördü. Yattığı zaman dışarda kuvvetli bir rüzgâr vardı, ve rüyasında rüzgârda bahçedeki en büyük ağaç yere düştü (yıkıldı).

Sabahleyin aşağıya geldiği zaman pencereden dışarı baktı. Ağaç hâlâ ayakta duruyordu, fakat o Henry'ye rüyasını söyledi.

«Eee... bu sefer yanlışsın (yanıldın)» dedi. «O ağaç hâlâ çok iyi büyüyor.»

O gece rüzgâr hâlâ kuvvetli idi, ve yatmadan önce dışarda büyük bir gürültü duydular. Dışarıya bahçeye koştular. Büyük ağaç hâlâ ayakta duruyordu, fakat diğer bir ağaç toprağın üstündeydi.

Yavaşça eve geri yürüdüler (döndüler).

«Rüyam kısmen doğrudu,» dedi Lucy. «Ağaçlardan bir tanesi yere yıkıldı ve bizim bahçemizde yıkıldı.»

«Yes,» said Henry. «But the dream wasn't quite right, was it? And your dreams aren't very useful, are they? Can't you dream about something which is more useful?»

She laughed. «How can I?» she said.

Some weeks later they were walking together through the streets of the town, and they stopped to look into the window of a shop in High Street. The window was full of pictures.

In the middle of the window there was a picture which they both liked. It was a picture of green fields near the sea, and in one of the fields there was a white house. The price of the picture was four pounds.

«Very nice!» said Henry. «But I haven't got four pounds just now.»

«Buy it,» said Lucy. «We can put it on the wall near the fireplace.»

«I haven't enough money,» said Henry. «Perhaps I'll buy it next month.»

Lucy dreamt about the picture that night. In her dream a man was selling the same picture for six hundred pounds. She told Henry about it in the morning, but he only laughed.

«Evet,» dedi Henry. «Fakat rüya tamamen doğru değildi, değil mi? Ve senin rüyaların pek yararlı değil, değil mi? Daha yararlı birşey hakkında rüya göremez misin?»

O güldü. «Nasıl yapabilirim?» dedi.

Birkaç hafta sonra şehrin caddeleri arasında birlikte dolaşıyorlardı, ve High Street'deki bir dükkânın vitrinine bakmak için durdular. Vitrin resimlerle doluydu.

Vitrinin ortasında ikisinin de beğendiği bir resim vardı. O deniz kenarında yeşil tarlaların bir resmiydi ve tarlaların bir tanesinde beyaz bir ev vardı. Resmin fiyatı dört paund idi.

«Çok iyi,» dedi Henry, «fakat hemen şimdi dört paund'ım yok.»

«Onu satın al,» dedi Lucy. «Onu ocağın yanındaki duvarın üstüne koyabiliriz.»

«Kâfi param yok» dedi Henry. «Belki onu gelecek ay alacağım (alırım).»

Lucy o gece resim hakkında bir rüya gördü. Rüyasında bir adam aynı resmi altı yüz paund'a satıyordu. Sabahleyin onun hakkında Henry'ye söyledi, fakat o sadece güldü.

One day, after Henry left the house to go to the office, Lucy sat down to read the newspaper. She turned over the pages, and then she saw something which surprised her very much :—

Mr R. Ongar is a very happy man today (said the newspaper). A short time ago he bought a picture for four pounds in High Street. It was the picture of some fields by the seaside. and there was a white house in one of the fields.

Mr Ongar kept the picture in his house for some days and a friend, who was visiting him, saw it. This friend told Mr Ongar that he could get a good price for the picture in London. Mr Ongar took the picture to London and sold it for five hundred pounds.

«Five hundred pounds!» thought Lucy. «I told Henry to buy it! But in my dream the price was six hundred pounds. There's usually something different in the dream. It never seems to be quite the same.»

She thought sadly about the picture all day. When Henry came home in the evening, she showed him the newspaper. It surprised him very much.

«Oh, why didn't you buy it when I told you my

Bir gün, Henry büroya gitmek için evi terkedince, Lucy gazeteyi okumak için oturdu. Sayfaları çevirdi, ve o zaman onu çok şaşırtan bir şey gördü.

Mr. R. Ongar bu gün çok mutlu bir adamdır (diyordu gazete). Kısa bir süre önce o High Street'de dört paund'a bir resim satın aldı. O deniz kenarında bazı tarlaların resmiydi ve tarlalardan birisinde beyaz bir ev vardı.

Mr. Ongar resmi evinde birkaç gün muhafaza etti, ve onu ziyaret etmekte olan bir arkadaşı onu gördü. Bu arkadaş Mr Ongar'a resim için Londra'da iyi bir fiyat elde edebileceğini söyledi. Mr. Ongar resmi Londraya götürdü ve onu beş yüz paund'a sattı.

«Beş yüz paund,» diye düşündü Lucy. «Ben Henry'ye onu satın almasını söyledim. Fakat benim rüyamda fiatı altı yüz paund'du. Ekseriya rüyada değişik bir şey var. O asla tamamen aynı görünmüyor.»

Bütün gün resim hakkında kederli kederli düşündü. Henry akşam eve gelince, ona gazeteyi gösterdi. O onu çok şaşırttı.

«Sana rüyamı söylediğim zaman onu niçin satın

dream?» she said. «Five hundred pounds! Think of it!»

«I'm sorry, my dear,» he said. «But how could I know? In your dream the price was six hundred. It wasn't quite right. We can never be sure about a dream, and it may not be true at all»

«Well it's too late now,» she said.

«Yes. But when you tell me your next dream, I'll listen very carefully.»

Lucy had no more dreams for some time. But one morning she told Henry about another dream.

«I dreamt that you got more money,» she said. «In my dream you got a hundred pounds every month.»

«But I get seventy.»

«Well, you're going to get more,» she said.

«I hope so,» he said, «but it seems impossible to me.»

That night, when he came home from the office Henry spoke very little.

«What are you thinking about?» said Lucy.

«I'm thinking about your dream,» he said.

almadın?» dedi. «Beş yüz paund. Onu düşün.»

«Müteessirim, sevgilim,» dedi. «Ama nasıl bilebildim? Rüyanda fiatı altı yüzdü. O tamamen doğru değildi. Bir rüya hakkında asla emin olamayız, ve hiç de doğru olmayabilir.»

«Artık çok geç,» dedi.

«Evet. Fakat bana bundan sonraki rüyanı söylediğin zaman, çok dikkati dinleyeceğim.»

Lucy bir süre artık rüya görmedi. Fakat bir sabah Henry'ye bir diğer rüya anlattı.

«Senin daha fazla para aldığını rüyada gördüm,» dedi. «Rüyamda sen her ay yüz paund aldın.»

«Fakat ben yetmiş alıyorum.»

«Eee... daha fazla alacaksın,» dedi.

«Öyle ümit ederim (inşallah),» dedi, «fakat o bana imkânsız görünüyor.»

O gece bürodan eve geldiği zaman Henry çok az konuştu.

«Ne düşünüyorsun?» dedi Lucy.

«Senin rüyan hakkında düşünüyorum» dedi.

«Why?»

«Old Cooper's going to leave the office,» he said. «He has been with us for about forty years. He's getting old now, and he's going to leave us.»

«How much does he get every month?» said Lucy. «Does he get a hundred pounds?»

«I don't know,» said Henry quietly, «but he gets more than I do. I'm sure of that. His work is harder.»

«Who will take his place?» asked Lucy.

«I don't know.»

«When will he leave the office?»

«At the end of the month,» said Henry.

«Perhaps Mr Scott will ask you to take his place,» said Lucy.

«He may ask me. I know the work of the office very well.»

Every night after that, when Henry came home, Lucy looked at his face and asked, «Have you any news?»

Every night he answered. «No.»

«Niçin?»

«İhtiyar Cooper bürodan ayrılacak,» dedi. «O bizimle aşağı yukarı kırk yıl beraberdi. Şimdi ihtiyarlıyor, ve bizi terk edecek.»

«O her ay ne kadar alıyor?» dedi Lucy. «Yüz paund alıyor mu?»

«Bilmiyorum,» dedi Henry sessizce, «fakat benim aldığımdan fazla alıyor. Bundan eminim. Onun işi daha ağırdır.»

«Onun yerini kim alacak?» diye sordu Lucy.

«Bilmiyorum.»

«O büroyu ne zaman terk edecek?»

«Aydın sonunda,» dedi Henry.

«Belki Mr Scott onun yerini almanı isteyecek,» dedi Lucy.

«Benden isteyebilir. Büronun işini çok iyi bilirim.»

O geceden sonra her gece, Henry eve gelince, Lucy onun yüzüne baktı ve sordu. «Herhangi bir haberin var mı?»

Her gece o cevap verdi, «hayır.»

Many days passed and still Henry had no news. «Why don't you go to Mr Scott and ask him to give you Cooper's work?» said Lucy one night. «Remember my dream.»

«I'll go and ask him if you like,» said Henry.

On the next day at the office, Henry went to see Mr Scott. He walked quietly into the room and waited.

«What do you want?» said Scott.

«Cooper's going to leave us very soon,» said Henry. «May I take his place, sir? I've been with the company for a long time, and I know all the work of the office.»

«How much do you get?» said Scott.

«Seventy pounds a month, sir.»

«Isn't that enough?» asked Scott.

Henry did not answer at first, but then he remembered his wife's dream.

«No, sir,» he said. «It isn't enough.»

«Well,» said Scott, «if you want more money, you may leave us and get work in another office. We can't pay you more and we don't need you here. We have too many men in the office, and

Birçok günler geçti, ve hâlâ Henry'nin bir haberi yoktu.

«Niçin Mr Scott'a gitmiyor ve sana Cooper'in işini vermesini istemiyorsun?» dedi Lucy bir gece. «Rüyamı hatırla.»

«Eğer istiyorsan gidecek ve isteyeceğim,» dedi Henry.

Ertesi gün büroda, Henry Mr Scott'ı görmeğe gitti. Odaya sessizce yürüdü ve bekledi.

«Ne istiyorsunuz?» dedi Scott.

«Cooper bizi çok yakında terkedecek,» dedi Henry. «Ben onun yerini alabilir miyim, efendim? Ben şirkette uzun zamandır bulunuyorum, ve büronun bütün işini biliyorum.»

«Ne kadar alıyorsunuz?» dedi Scott.

«Ayda yetmiş paund, efendim.»

Scott, «Bu kâfi değil mi?» diye sordu.

Henry önce cevap vermedi, fakat o anda karısının rüyasını hatırladı.

«Hayır, efendim,» dedi. «Kâfi değildir.»

«Alâ» dedi Scott, «eğer daha fazla para istiyorsanız bizi bırakabilir, başka bir büroda iş temin edebilirsiniz. Biz daha fazla para veremeyiz, ve bizim size burada ihtiyacımız yok. Büroda lüzumundan fazla adamımız var, şirket zengin değil-

the company isn't rich. Cooper will leave at the end of the month, but someone else must leave too. I want to save money. So you may leave us at the end of next month, Frost.»

«But, sir...» Henry began.

«That's all. I don't want men here who are not happy. Someone must go, and you want more money. So you must leave. I hope that you will find a better work. Good morning!»

Henry went out. He felt rather sick. «This happened because of Lucy's dream.» he thought. «Why did I listen to her?»

He went home that night very sadly, and told Lucy. «What shall we do?» he said. «I haven't got much money in the bank.»

Lucy began to cry. «It happened because of my dream.» she said. «Poor Henry! Why did you marry me? I'm not a good wife.»

«Perhaps I'll get some better work with another company,» he said. «Don't cry, my dear. Life's not easy, but perhaps it will be better soon.»

But Lucy cried a great deal that night.

Henry tried to get another work, but no one wanted him. He did his best but it was useless

dir. Cooper ay sonunda ayrılacak, fakat başka birisi de ayrılmalı. Ben para artırmak istiyorum. Bu sebepten siz bizi gelecek ayın sonunda bırakabilirsiniz, Frost.»

«Fakat, efendim...» diye Henry başladı.

«Hepsi bu kadar. Ben burada mutlu olmayan adamlar istemiyorum. Birisi gitmeli, ve siz daha fazla para istiyorsunuz. Şu halde siz ayrılmalısınız. Daha iyi bir iş bulacağınızı ümit ederim. İyi sabahlar.»

Henry dışarı çıktı. Bir hayli hasta hissediyordu. «Bu Lucy'nin rüyası yüzünden oldu,» diye düşündü. «Niçin onu dinledim?»

O gece eve çok kederli bir şekilde gitti ve Lucy'ye söyledi.

«Ne yapacağız?» dedi. «Bankada çok param yok.» Lucy ağlamağa başladı. «O benim rüyam yüzünden oldu,» dedi. «Zavallı Henry. Niçin benimle evlendin? Ben iyi bir eş değilim.»

«Belki bir diğer şirkette daha iyi bir iş bulacağım,» dedi. «Ağlama, sevgilim. Hayat kolay değildir, fakat belki yakında daha iyi olacak.»

Fakat Lucy o gece bir hayli ağladı.

Henry diğer bir iş bulmağa çalıştı, fakat onu hiç kimse istemedi. O elinden geleni yaptı, fakat

When he left the office for the last time, he was a tired and an unhappy man.

He had no work now, and every day he walked about the house and the garden. Every morning he opened the newspaper and tried to find some work that he could do. But he found nothing, and the money in the bank became less and less. Sometimes he went into the town and looked for work, there, but he never found any.

One morning, Lucy said, «I had another dream last night but I'm afraid to tell you about it.»

«What was the dream?» asked Henry.

«It wasn't very clear. You had to go into the town, and you had to go at once.»

«Why?»

«I don't know. But you must go, Henry.»

«It's useless,» he said. «Why must I go into the town? There's no reason.»

«You must go, Henry. My dream wasn't clear, but if you don't go, I'll be very unhappy. If you don't go, you'll miss something. I'm quite sure but I don't know the reason.»

«If this dream is as bad as the last,» he said,

faydasızdı. Büroyu son olarak terkettiği zaman, yorgun ve mutsuz bir adamdı.

Şimdi hiç işi yoktu, ve her gün evde ve bahçede dolaştı. Her sabah gazeteyi açtı ve yapabileceği bir iş aradı. Fakat hiç bir şey bulmadı, ve bankadaki para gittikçe azaldı. Bazan şehre gidiyor ve orada iş arıyordu, fakat hiç bulamadı.

Bir sabah Lucy, «Dün gece bir başka rüya gördüm, fakat onun hakkında sana söylemeğe korkuyorum,» dedi.

«Rüya neydi?» diye sordu Henry.

«O çok belirli değildi. Şehre gitmen gerekiyordu, ve derhal gitmen gerekiyordu.»

«Niçin?»

«Bilmiyorum. Fakat gitmen lâzım, Henry.»

«O faydasızdır,» dedi. «Niçin şehre gitmeliyim? Hiç bir sebep yok.»

«Gitmen lâzım, Henry. Rüyam belirli değildi fakat gitmezsen çok mutsuz olacağım. Şayet gitmezsen bir şey kaçıracaksın. Tamamen eminim, fakat sebebini bilmiyorum.»

«Eğer bu rüya son defaki kadar fena ise,» dedi,

«I ought to stay away from the town.»

«What are you going to do this morning?» she asked.

«I'll go for a walk» he said.

«Well, you can walk into the town.»

«But what shall I do there?» he said.

«Henry, will you go, just to please me?»

He looked at her sad face. He was very sorry for her, and he loved her.

«Well,» he said slowly, «I can walk into the town if you like, my dear. Then I can walk home again.»

«That's right!» she said happily. «It will be a good thing! I'm sure of it!»

Henry went out and soon reached the busy streets and the shops. He did not want to buy anything because he had very little money. All the people except himself seemed to be busy; everyone was walking quickly through the streets. He himself stood outside a big shop and looked at the things in the windows.

He was soon tired of this and turned away. The policeman was stopping all the cars in the street,

«şehirden uzakta kalmalıyım.»

«Bu sabah ne yapacaksın?» diye sordu.

«Bir dolaşmağa gideceğim (dolaşacağım),» dedi.

«Alâ, şehre yürüyebilirsin.»

«Fakat orada ne yapacağım?» dedi.

«Henry, gidecek misin (gider misin), sadece beni memnun etmek için?»

Onun kederli yüzüne baktı. Onun için çok üzgündü (ona çok acıyordu) ve onu seviyordu.

«Eh...» dedi yavaşça, «eğer arzu ediyorsan şehre yürüyebilirim, sevgilim. Sonra tekrar eve yürüyebilirim.»

«Tamam!» dedi mutlu bir şekilde. «İyi bir şey olacak. Ondan eminim.»

Henry dışarı gitti (evden çıktı) ve çok geçmeden işlek caddelere ve dükkânlara ulaştı. O bir şey satın almak istemiyordu, çünkü çok az parası vardı. Kendisinden başka herkes meşgul görünüyordu. Herkes caddeler arasında süratle yürüyordu. O kendisi büyük bir dükkânın önünde durdu ve vitrindeki şeylere baktı.

Çabucak bundan bıktı ve uzaklaştı. Polis cadde-
deki bütün arabaları durduruyordu ve bir adam

and a man was crossing the road. The man's eyes seemed to see nothing, and his faithful dog walked in front of him and pulled him along.

«Poor man!» thought Henry. «He can't see. Something happened to his eyes in the war, I suppose.»

The dog and the man came towards Henry; the man touched the walls of the houses and shops sometimes but the dog showed him the way.

«Well,» thought Henry, «I haven't got much money, but I've still got my eyes.»

He touched the man's arm, and put a little money into his hand.

«Take this,» he said; «you need it more than I do.»

«Thank you, thank you,» said the man in a quiet voice. He walked slowly and Henry watched him. People turned aside when they saw him, but nobody gave him anything.

«Poor man!» thought Henry again.

There was a small hole in the ground not far in front of the man. The dog passed it safely, but Henry was afraid when he watched the man's feet. The man was going to put a foot down

caddeyi geçiyordu. Adamın gözleri hiçbir Şey g r-
m yor gibi göründü ve onun sadık köpeği  n nden
yürüdü ve onu beraberinde çekti.

«Zavall  adam,» diye düşündü Henry, «G remiyor.
Harpte gözlerine bir Şey oldu zannederim.»

Adam ve köpek Henry'ye doğru geldiler; adam ba-
zan evlerin ve dükkânların duvarlarına dokundu,
fakat köpek ona yolu gösterdi.

«Eee...» diye düşündü Henry, «fazla param yok,
ama hâlâ gözlerim var.»

Adamın koluna dokundu ve elinin içine biraz para
koydu.

«Bunu al,» dedi. «Senin buna benden fazla ihtiya-
cın var.»

«Teşekkür ederim, teşekkür ederim» dedi adam ha-
fif bir sesle. O yavaşça yürüdü ve Henry onu sey-
retti. İnsanlar onu gördükleri zaman kenara ekil-
diler, fakat hiç kimse ona herhangi bir Şey vermedi.

«Zavall  adam!» diye düşündü Henry tekrar.

Adamın  n nde uzakta olmayan k  k bir ukur
vardı. K pek onu emniyetle geti, fakat Henry
adamın ayaklarını seyrederken korktu. Adam u-
kurun iine bir ayak koymak t zere idi (ayağını

the hole!

Henry was too far away to help, but then he saw a strange thing. The man turned to the side away from the hole.

«How did he know about it?» thought Henry, «That man can see! He can see as well as I can!»

Henry began to follow the man. He was now not far from a number of people round the door of a cinema. The dog and the man walked very slowly through the people, and Henry was near them.

Then the dog stopped, and the man put his hand into the coat of another man, who was wearing a light blue suit. The hand came out very quickly, but Henry saw it. In the hand there was a gold case.

Henry went through the people and stopped the man with the dog.

«Give me that case!» he said. Then he turned to the other man. «You've just lost a gold case,» he said, «and this man took it.»

Some of the other people came round the three men and the dog, and then a policeman reached them.

çukura atmak üzere idi).

Henry yardım edemiyecek kadar uzakta idi, fakat o anda acaip bir şey gördü. Adam çukurdan kenara doğru çekildi.

«Onu nasıl bildi?» diye düşündü Henry. «O adam görebiliyor. O benim kadar iyi görebiliyor.»

Henry adamı takip etmeğe başladı. O şimdi bir sinemanın kapısı etrafında olan bir kısım insanlardan çok uzakta değildi. Köpek ve adam insanların arasında çok yavaşça yürüdüler ve Henry onların yakınında idi.

O zaman köpek durdu ve adam elini açık mavi elbise giyen başka bir adamın ceketinin içine koydu. El süratle dışarı çıktı fakat Henry onu gördü. Elin içinde altın bir tabaka vardı.

Henry halkın arasından gitti (geçti) ve köpekli adamı durdurdu.

«Bana şu tabakayı ver,» dedi. Sonra diğer adama döndü. «Hemen şimdi altın bir tabaka kaybettiniz,» dedi, «bu adam onu aldı.»

Diğer insanların bir kısmı üç adamın ve köpeğin etrafına geldiler ve ondan sonra bir polis onlara ulaştı.

«What's all this?» said the policeman.

«This man with the dog,» said Henry, «can see quite well. There's nothing wrong with his eyes. He stole a gold case. I watched him.»

The policeman called a taxi and took the three men and the dog to the police station. There they found the gold case and gave it back to its owner. The man was taken away with his dog, and Henry and the man in the blue suit had to give their names and addresses to the police officer. Henry heard the other man's name. It was Forbes.

«Well,» said Forbes, «I want to thank you very much, Frost. You have very sharp eyes. No one else saw that case when it was stolen. You must come and have dinner with me. Are you married?»

«Yes,»

«Good!» said Forbes. «You and your wife must both come. My wife will write to yours. And thank you again. I'm glad that I didn't lose this case; it was given to me by a dear friend some years ago.»

It was rather late when Henry reached home.

«What happened to you?» asked Lucy. «You

«Bütün bu nedir? (ne var ne oluyor?) dedi polis.

«Bu köpekli adam,» dedi Henry, «tamamen iyi görebiliyor. Onun gözlerinde hiç bir bozukluk yok. O altın bir tabaka çaldı. Ben onu gözledim.»

Polis bir taksi çağırdı ve üç adamı ve köpeği karakola götürdü. Orada altın tabakayı buldular ve sahibine geri verdiler. Adam köpeğiyle beraber götürüldü, Henry ve mavi elbiseli adam polis memuruna isimlerini ve adreslerini vermek mecburiyetinde kaldılar. Henry diğer adamın ismini duydu. O Forbes'ti.

«Evet...» dedi Forbes, «size çok teşekkür etmek istiyorum, Frost. Sizin çok keskin gözleriniz var. Çaldığı zaman başka hiç kimse o tabakayı görmedi. Siz gelmeli ve benimle akşam yemeği yemelisiniz. Siz evli misiniz?»

«Evet.»

«İyi,» dedi Forbes. «Siz ve karınız ikiniz (de) gelmelisiniz. Benim karım sizinkine yazacak. Ve tekrar teşekkür. Bu tabakayı kaybetmediğime memnunum. O bana birkaç sene evvel sevgili bir arkadaş tarafından verilmişti.»

Henry eve ulaştığı zaman bir hayli geçti.

«Sana ne oldu?» diye sordu Lucy. «Geçsin (geç

are late.»

«Nothing much,» he said. «I gave some money to a thief; that's all.»

«You gave some money to a thief? What do you mean?»

He told her all about it. «So,» he said, «your dream wasn't very useful, was it?»

«No. But we may get a good dinner,» she said.

In a few days Lucy received a letter from Mrs Forbes. «She has asked us to go to dinner next week,» she said. «Shall we go?»

«Of course,» he said.

The days passed quickly, and they went to dinner on the right day. Two other people had had dinner with them. There were Mr and Mrs Hallom. Hallom and Henry liked each other, and they talked a great deal.

Late in the evening, Henry told his new friend about Lucy's dreams. Hallom was a good listener, and Henry was soon telling him about the work which he lost.

When Henry and his wife were going home that night, Henry seemed happier than usual, and he laughed a great deal at small things.

kaldım).»

«Çok bir şey değil» dedi. «Bir hırsıza bir parça para verdim; hepsi bu.»

«Bir hırsıza bir parça para verdin! Ne demek istiyorsun?»

Ona onun hakkında herşeyi anlattı. «Böylece» dedi, «senin rüyan çok yararlı değildi, değil mi?»

«Hayır. Ama iyi bir akşam yemeği elde edebiliriz,» dedi.

Birkaç gün içinde Lucy Mrs Forbes'ten bir mektup aldı. «Bizden gelecek hafta yemeğe gitmemizi istiyor,» dedi. «Gidecek miyiz?»

«Pek tabii,» dedi.

Günler süratle geçti ve onlar tam gününde yemeğe gittiler. Onlarla beraber başka iki kişi yemek yedi. Bunlar Mr ve Mrs Hallom'du. Hallom ve Henry birbirlerini sevdiler ve pek çok konuştular.

Gecenin geç saatinde, Henry yeni arkadaşına Lucy'nin rüyaları hakkında söyledi. Hallom iyi bir dinleyici idi ve Henry çok geçmeden ona kaybettiği işine dair anlatıyordu.

O gece Henry ve karısı evlerine giderlerken Henry her zamandan daha mutlu göründü ve küçük şeylere pek çok güldü.

«What's the matter with you?» said Lucy.

«I'm going to see Hallom again tomorrow,» he said. «He owns a lot of shops in different towns. He's going to give me some work. Isn't that fine?»

«Oh, I am glad, Henry. How much is he going to pay you?»

«Seventy pounds a month,» he said. «The same as I got before. So your dream was wrong. Don't dream any more, please.»

«If I have any more dreams,» she said, «I won't tell you about them.»

«Senin neyin var?» dedi Lucy.

«Yarın tekrar Hallom'u göreceğim,» dedi. «O çeşitli şehirlerde birçok dükkânlara sahip. O bana bir iş verecek. Bu hoş değil mi?»

«Oh, memnunum, Henry. Sana ne kadar verecek?»

«Ayda yetmiş pound,» dedi. «Önce aldığımın aynı. Böylece senin rüyan yanlış. Lütfen artık (daha) rüya görme.»

«Eğer daha rüya görürsem,» dedi, «onlar hakkında sana söylemeyeceğim.»

SORULAR

Okuduğunuz «**The dreamer**» isimli hikâye ile ilgili bu soruları cevaplandırınız.

1. Who dreamt often?
2. Were her dreams interesting or not?
3. What happened to a ship in her dream?
4. Did her dream come true?
5. Where did they read it?
6. What did he say to his wife?
7. Did Waratah reach Cape Town?
8. What happened to the tree in her dream?
9. Where did they walk together?
10. What did they see in the window of a shop?
11. Why didn't he buy it?
12. Did Lucy dream about that picture?
13. Where did she read about that picture?
14. At what price did the man sell it?
15. What was Henry's monthly salary?
16. Who was leaving the office?
17. Does he get more than Henry?
18. When will he leave the office?
19. What did Lucy ask every night?

20. Did Henry go to Mr. Scott?
21. Did he give him more money?
22. Why did he lose his job?
23. What did Henry feel?
24. What did Lucy do when he told her?
25. Why did he look at the newspaper every morning?
26. What happened to his money in the bank?
27. What did Lucy tell him one morning?
28. Did he go to the town?
29. What did he want to buy?
30. Who was stopping the cars?
31. Who was crossing the street?
32. Where did the dog walk?
33. Why did the dog walk in front of him?
34. What did Henry put in his hand?
35. Did the man see the hole?
36. What did the man take from a man's pocket?
37. What did Henry do then?
38. What did he say?
39. What did Henry tell the policeman?
40. Where did the policeman take them?
41. What was the man's name?
42. Where did he invite Henry?
43. Who else did he invite?
44. Was it early or late when Henry got home?
45. What did Lucy receive a few days later?
46. How many people were there with them?

47. Did Hallom like Henry?
48. What did Henry tell Hallom about?
49. What did Henry feel and what did he do?
50. Why did he feel happy?
51. How much will he get?
52. Was her dream wrong?

CEVAPLAR

«THE LETTER» CEVAPLARI :

1. It was hot in the forest.
2. He walked on.
3. He touched a tree.
4. His two men were with him.
5. They made a mark on a tree.
6. Yes, they did.
7. The river carried the tree.
8. There was a small town near the sea.
9. They became parts of houses, ships
and dinner tables.
10. He was tired of trees.
11. He thought of his old home. It was
in England.
12. He remembered good friends and pretty
women.
13. They were far away.
14. When night fell, he came to his little house.
15. His home was made of wood.
16. It had one room.
17. It brought food and letters.
18. He was in Africa.
19. He loved Susan.
20. He tried to write a letter.

21. No, he didn't send the letter by ship.
22. The runner took the letter.
23. Yes, he could.
24. It was on the ground under a tree.
25. It got to London in about a month.
26. They fell in the sea.
27. She lived in Newton.
28. The thieves wanted to take the letters.
29. Because there was money in some of them.
30. They took the bags into the house.
31. They have got seven bags.
32. No, they opened all of them.
33. They began to burn the letters.
34. No, they couldn't.
35. No, she didn't.

**«HE LAUGHS LONGEST WHO LAUGHS LAST»
CEVAPLARI :**

1. He read a letter.
2. He wanted five hundred pounds.
3. He lost his coat in Repford.
4. He worked in a bank.
5. He was rich.
6. Yes, everyone in Camber knew him.
7. He was dead now.
8. No, he wasn't.
9. Life is hard for Kendal.
10. His face was troubled.
11. The car stopped some way along the road.
12. He came by car.
13. Kendal opened the door. No, there was no one else in the house.
14. No, he couldn't.
15. Yes, it is.
16. They were old.
17. He opened the door quickly.
18. Yes, he did.
19. He waited by the door.
20. Ten days later.
21. He came to talk about something.

22. He put it on the table. It was bad.
23. Yes, they have.
24. He is Alan Carrol. He was buying things at the shops.
25. Yes, they will.
26. He will be away (for) five years or longer.
27. Yes, he did.
28. He thought, «five years or longer.»
29. He did well when he kept his father's money.
30. Yes, he was.

«LOST A COAT» CEVAPLARI :

1. He went to Repford about once a month.
2. As he leaves the house, she says :
«Remember to look for your coat.»
3. He lost his coat in Repford.
4. He got another one in its place.
5. The new one was better.
6. He goes to the same hotel because
the food is good there.
7. It is the White Horse.
8. They put it into a small room.
9. People's coats are kept there.
10. He ate his food slowly.
11. No, it wasn't.
12. He will carry it.
13. A small white box fell on the floor.
14. It wasn't his.
15. There is a dirty mark on the back of
his coat.
16. Someone has taken his coat.
17. They opened it.
18. They saw a beautiful gold ring in the box.
19. It is expensive.
20. He took it to the police-station.

21. Yes, he did.
22. A young man was the owner.
23. He lost the ring on the train.
24. He will telephone the young man.
25. He looked very pleased.
26. Because it was the ring he lost on the train.
27. Nobody did.
28. He was standing on the train.
29. He was the thief.
30. No, they couldn't.
31. He is getting married the day after tomorrow.
32. Yes, they did.
33. Yes, they were.
34. When he goes to Repford, he looks at the coats of everyone in the street now.

**«THE SAME LAW FOR RICH AND POOR»
CEVAPLARI :**

1. He lived in a large house in the country.
2. He was rich.
3. No, he didn't.
4. He stayed all the time in the country.
5. He liked to catch fish best.
6. There was a river at the back of his house.
7. It went through one of his fields.
8. He took the fish home and ate them
with his wife.
9. He saw a man on the bank of the river.
10. He was catching fish.
11. He had a big bag with him.
12. Mr. Bell was angry when he saw this.
13. The man was sitting in the field of Mr. Bell.
14. Yes, he has caught some fish.
15. Yes, there are.
16. No, he doesn't.
17. No, he isn't.
18. They are dead.
19. He gave them back to Mr. Bell.
20. He lives in that small house along the road.
21. Yes, he was.

22. She said: «Sometimes you are not a nice man.»
23. He had five children.
24. Mr. Bell lost his dog about a month later.
25. He ran away and did not come back
one morning.
26. He is a big white dog .
27. He has a mark on the left side of his head.
28. He told the policeman to find the dog.
29. He wanted to give five pounds later.
30. Every day he telephoned to the police-station.
31. He went to the house of Mr. West.
32. No, he couldn't.
33. He stayed in the house of Mr. West.
(Mr. West's house.)
34. Yes, he did.

«THE TABLE WITH THE GLASS TOP»
CEVAPLARI :

1. He went to Africa.
2. He will be back in three months.
3. She will move to the new house when he leaves.
4. The workmen will help Carol.
5. He will save two hundred pounds.
6. He will pay for the new house.
7. They will buy the smaller house.
8. Henry worked hard in Africa.
9. The new house is smaller.
10. The trees and flowers grew on each side of the road.
11. She sold some old chairs, a lamp and a table.
12. It was with the glass top.
13. Yes, she could.
14. She wrote a letter to Henry.
15. He was angry about the change.
16. He was angry because he wanted the table for his work.
17. No, she couldn't.
18. It was Mr. Gamble.
19. Yes, he did.

20. He was still angry about the table.
21. It was an old kind.
22. Old Mrs Kelly is dead.
23. She had only one son.
24. No, he doesn't.
25. Mr Gamble does.
26. They see a table with the glass top then.
27. They paid ten pounds for it.
28. He took the glass top off the table at home.
29. He found a glass dog under it.
30. It was red.
31. They kept it in the bedroom.
32. Carol broke the dog.
33. They saw a piece of paper on the floor.
34. There was a ring in it.
35. There were three.
36. They wanted to give it back to the owner.
37. No, they couldn't find the owner at first.
38. He went to London.
39. It was the Luna Hotel.
40. He waited there for an hour.
41. He saw the son of Mrs Kelly.
42. No, it wasn't.
43. Henry went to Mr Gamble then.
44. He wasn't polite.
45. He saw Mrs Frost.
46. No, it wasn't hers.

47. No, she couldn't.
48. Henry was tired of the ring.
49. She wanted to sell the ring.
50. No, they didn't.
51. No, she didn't.
52. She took it to the police-station.
53. He looked at some papers.
54. Yes, he did.
55. It was Mrs Lipton's ring.
56. Yes, they did.
57. Yes, she was.
58. She sent them two hundred pounds.
59. He will know about the money by getting a letter.
60. The letter was from his bank.
61. They will be able to pay for the house now.
62. Yes, they are.
63. No, he won't.
64. He will stop some of his work.
65. No, there won't be.

«THE DREAMER» CEVAPLARI :

1. Lucy Frost dreamt often.
2. Her dreams were interesting.
3. It was on fire.
4. Yes, it did.
5. They read it in the newspaper.
6. «You are a strange woman», he said to his wife.
7. No, it didn't.
8. It fell on the ground.
9. They walked together through the streets of the town.
10. They saw a picture.
11. Because he didn't have four pounds.
12. Yes, she did.
13. She read it in a newspaper.
14. He sold it for five hundred pounds.
15. It was seventy pounds.
16. Old Cooper was leaving the office.
17. Yes, he does.
18. He will leave the office at the end of the month.
19. She asked, «Have you any news?»
20. Yes, he did.

21. No, he didn't.
22. Because he wanted more money.
23. He felt sick.
24. She cried.
25. He tried to find some work.
26. It became less and less.
27. She told him to go to the town.
28. Yes, he did.
29. He didn't want to buy anything.
30. The policeman was.
31. A blind man was crossing the street.
32. It walked in front of the man.
33. Because it showed him the way.
34. He put some money in his hand.
35. Yes, he did.
36. He took a gold case.
37. He stopped the man.
38. He said, «Give me that case?»
39. He said, «This man can see quite well.
He stole a gold case.»
40. He took them to the police-station.
41. It was Forbes.
42. He invited him to his house.
43. He invited Henry's wife.
44. It was late.
45. She received a letter.
46. There were two other people with them.

- 47. Yes, he did.
- 48. He told him about Lucy's dreams and his work.
- 49. He felt happy and laughed.
- 50. Because Hallom was going to give him
some work.
- 51. He will get seventy pounds.
- 52. Yes, it was.

FONO

mektupla öğretim kurumu

FONO

Osmanbey, Halâskârgazi Cad. 207 Şişli-İstanbul Tel : 48 41 14 - 48 41 15 - 48 41 16

Bu kitap belirli bir kelime çerçevesi içinde ve en basit İngilizceyle yazılmış hikâyelerden oluşmuştur. Kitabın özelliği her İngilizce sayfanın karşısında Türkçe çevirisinin bulunması ve ayrıca her hikâye sonunda onunla ilgili sorular ve cevapların yer almasıdır.

Bir yıllık İngilizce öğrenimi sonunda rahatça okunabilecek kolaylıkta olan bu kitap İngilizce hikâye serisinin en basit düzeyi olan «birinci derece» kitaplarından biridir. Aynı derecede olan diğer iki kitap: «**The poor fisherman** - Fakir balıkçı» ve «**The old man's shop** - ihtiyar adamın dükkânı» adını taşımaktadır. Her bir kitabın fiyatı 10 Lira'dır.

· FİYATI 10 LİRA